

SAYI: 49 / 31 Ağustos-14 Eylül 2005 FİYATI: 75 ykr. / 750.000 TL.- (KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

16. MÜCADELE YILINDA

LENİNİST SAFLARA

DEVİRİMİ HAZIRLAYAN ÇOK YÖNLÜ GELİŞMELER

Dünyada halen belli yaygınlığı olan ortalama sol anlayış, dünya işçi sınıfı hareketinden sökülüp atılmadan, devrimci işçi hareketi, iç engellerle boğuşmak zorunda kalacaktır. Ortalama sol anlayışı teşhir etmek, dünya proletaryasının yeni ve belirleyici bir devrimci atağa kalktığı bir sırada, çok daha büyük bir önem kazanmıştır.

Ortalama sol görüş, tarihsel materyalizme dayanmaz, tarihsel değildir; tarihsel olan sürekli değişim, alt-üst oluş halindedir. Materyalizm biçim yönünden daimi bir değişim içindedir; materyalizmin biçimi sürekli eskir. Materyalizmde değişim mutlaktır. Ortalama sol bilinç ise, bu değişimi, değişimin doğrultusunu, temposunu ve sıçramaları yansıtmıyor; o halen, esli koşulların devam ediyormuş gibi teori yapıyor. Aynı zamanda metafizik bir anlayışa dayanır. Özne olanı, nesnel olanın yalnızca bir yansıması olarak görür; özne'nin, nesne üzerindeki etkisini, diyalektik karşılıklı etkileşimi kavrayamaz. Oysa ki, özne nesne'nin yalnızca edilgen bir yansıması değildir; nesne karşısında aktiftir. İnsan akli nesnel olan karşısında faaldir. Ortalama sol, Marksist diyalektikten yoksun olarak teori yapar.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, belli bir tarihsel, ekonomik, toplumsal ve politik koşullarda verilir. Sınıf mücadelesinin yapıldığı bu "belirli" koşullar sürekli değişim içindedir. Temeldeki bu değişim az çok sınıf mücadelesini de etkiler. Bu nedenle proletaryanın politik hareketi; devamlı somut toplumsal koşulların bir çözümlenmesini yapar. Bunu yapmadan, ne zaman hangi mücadele biçiminin öne

çıktığını söylemez. Eğer insanlık tarihi yeni bir gelişme evresine girmişse, işçi sınıfı hareketini bütünsel olarak etkileyen bu dönemin tüm yönleriyle çözümlenmesi zorunludur. İşçi sınıfı hareketinin önünü apaçık görmesi için bu somut çözümlenme şarttır. Ortalama sol anlayış, bu "Yeni Evre"yi kavrayamadığı için, tarihle, gelişmeyle sorunu var.

İçine girdiğimiz dönemin bir özelliği, eğitim ve kültür düzeyinin belli bir yüksekliğidir. Yüzyıl önce, "kültürlü uluslar"ın sayısı çok azdı. Bunlar da gelişmiş kapitalist uluslardı. Bugün artık her kıtada eğitilmiş ve kültürlü uluslar var. Kapitalist sınırlılığa rağmen, kapitalizm zorunlu olarak kitleleri eğitti. Sadece eğitmekle kalmadı, çok yönlü eğitti. Kapitalist üretimin çeşitliliği ilkesi ve bilimsel-teknik ilerleme kaçınılmaz olarak insanın çok yönlü eğitimini getirdi. Getirmek zorundaydı, çünkü eğitim olmadan bilim ve teknik gelişme olmazdı. Yine de, kapitalizmde bireyin çok yönlü gelişimi sınırlıdır. Bu sorun, emekçi sınıfın durumu açısından bakınca, böyledir. İşçiler bir yandan üretimin çeşitliliği yasası gereği, yeni üretimi karşılayacak biçimde eğitilirler; öte yandan ekonomik konumları gereği "kültür" edinemezler. Eğitim ve kültür tekeli, ekonomik tekeli elinde bulunduran burjuvazinin elinde toplanır. Tüm bireylerin çok yönlü gelişimi ancak toplumsal ortak yaşamli toplumalarda mümkündür. Çünkü her insan bunun olanaklarına kavuşur. Fakat ondan önce burjuva uluslar, kapitalizm çerçevesinde olabildiği kadar gelişim gösterirler. Kültürlü ulusların sayısı bir hayli artmış bulunuyor.

Eğitim ve kültür düzeyinin yüksel-

mesinin tarihteki anlamı nedir? Bunun ilk ve temel anlamı tarihin hızlanmasıdır. Tarihin hızlanması ise sınıflı toplumun ömrünün kısalması demektir. Tarihi kısa tarih yaptığı için de devrimci bir öneme sahiptir. Her olguya, her olaya kendi geri durumundan bakan ortalama sol, işçi kitlelerinin kapitalizm tarafından eğitilmesinin; dünyanın değiştirilmesinde nasıl bir rol oynadığını anlamıyor. Devrim çok zengin bir olaydır; sayısız çelişki ve çatışma tarafından gündeme getirilir. Emekçilerin eğitilmesi ve yaşam koşullarının bilincine varmaları başlı başına devrimci bir gelişmedir. Reformist ve oportünist görüştekiler, kitleler devrime hazır değil derken, öncelikle yığınların ulaştığı genel düzeye gözlerini kapıyorlar. Oysa ki, halk kitleleri onyıllarca süren sınıf savaşımında çok büyük bir birikim elde ettiler. Burjuvazi kültür ve sanat alanında, felsefede, estetikte gerileme içindeyken; buna karşı proletarya, sanatta, felsefede vb. büyük bir gelişme gösterdi. Marksizmle donandı, yani devrimci bir dünya görüşünü edindi. Marksizm dünyayı değiştirme gücüdür.

Komünizm yolunda, burjuvaziyi devirip, proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmek (proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek) komünist partinin tarihi görevidir. Burada komünist partinin rolü, kitlelere öncülük etmek ve yönlendirmektir. Tarihi esas yapacak olan partinin öncülüğünde halk kitleleridir. Tarih yapma eyleminde, partinin nicelik gücünü aşan bir halk kuvveti var. Tarih, yalnız öncü ile yapılmaz. Devrim büyük halk kitlelerin eseridir. Geniş halk yığınları kapitalizmin kendisi tarafından eğitilir. Eğitim yalnızca ekonomik mekanizmalar yoluyla değil, felsefi, sanatsal, estetik vb. yollarla da olur. Onlar yaşamdan öğrenerek devrime hazırlanırlar. Yaşam ise sayısız çelişki ve çizgiden oluşur. Yaşam tek yanlı, dar değildir; son derece zengin ve çok yönlü etkiye tabidir. Halkların zengin yaşamını ve bunu etkileyen sayısız çizgileri gözönüne almadan kendi dogmalarını dayatmaya kalkanlar, sonuçta yıkımdan kurtulamazlar. Üretimin çeşitliliği yasası, toplumsal yaşamın çeşitliliğini ve zenginliğini getirir. Ortaklaşa mülkiyetli toplum bu yasayı daha ileri götürür. Ortaklaşa yaşamda, bireysel yaşamın çeşitliliği de artar, genişler. Çağ

değiştikçe, insanın çağdaş gereksinmeler denen gereksinmeleri de değişir, artar, çeşitlenir. Emekçi kitleler, kapitalizmin üretime koyduğu yapay yasağı kaldırmak, üretici güçlerin önündeki engelleri kaldırmak; onları toplumun ortaklaşa denetimine alarak, yaşamın özgürce serpilip gelişmesini sağlamak için bu devrime katılırlar.

İçinde bulunduğumuz gelişme evresinin başka bir özelliği de nüfusun kentlerde yoğunlaşmasıdır. Kent nüfusunun bu denli artmasının tarih üzerinde etkisi var. ABD'yi saymazsak (çünkü orada hiçbir zaman gerçek anlamda köylülük olmamıştır) bütün ülkelerde büyüyen kent nüfusu, aynı zamanda burjuva toplumu devirmenin güçlü bir etkenidir. Çünkü nüfusun kentlerde yoğunlaşması demek, devrimin toplumsal gücünün de bizzat kapitalizm tarafından buralarda bu araya getirilmesi demektir. Kır nüfusunun dağılımı karşısında, kent nüfusunun yoğunluğunu düşünün. Devrim, harekete geçireceği nüfusu büyük kitleler halinde birarada ve hazır bulur. Kentler olmasaydı sosyalizm olmazdı. Şimdi kentler çok büyük, sosyalizm güçleri ise daha bir yoğun ve birlikte. Kentler, aynı zamanda, kent kültürünün zenginleşmesi demektir. Bu demektir ki, sosyalizm, eğitimli bir nüfusu devralacaktır. Sosyalizm, eski toplumun kültürüne karşı ideolojik bir mücadele verecek; öte yandan eğitimli bir kitleye dayanılarak sosyalizm daha rahat kurulacaktır. Ama, bundan önce kentlerin emekçi ve entelektüel küçük burjuva kitlelerinin kazanılması gerekiyor. Komünist parti, köylülüğe yaklaştığı gibi, eğitimli kentli kitlelere yaklaşamaz. Kentli kitleleri etkilemek ve harekete geçirmek için farklı bir yaklaşım gerektiği açıktır. Hiç şüphesiz, bilimsel komünizmi en iyi kavrayacak olan kentli emekçi sınıflardır. Yeter ki, ona nasıl yaklaşacağımızı bilelim.

Kapitalist üretimin gelişimiyle birlikte, bilimde, teknikte, doğa bilimlerinde büyük bir ilerleme kaydedildi. Büyük bir bilgi birikimi var ve günlük yaşamımızın vazgeçilmez bir parçası oldu. Bilimdeki büyük gelişme -insan yaşamını kolaylaştırması gerekirken-, kapitalizm altında, nüfusun büyük çoğunluğunu egemenlik altında, kölelik koşullarında tutmak, kafa emeğinin kol emeği üzerindeki egemenliğini pekiştirmek için kullanılıyor. Bur-

juvazi bilimi kendi çıkarlarının izin verdiği çerçevede geliştirmek zorunda. Çünkü bilimin yardımı olmadan emek ve doğa güçleri üzerinde egemenliğini sürdüremez. Fakat bilim ve teknikteki ilerleme, emeğin ve üretimin toplumsal karakterini ilerlettiği için, aynı zamanda burjuva toplumun yıkımını sağlayan bir etkenidir. Sosyalizm hazır bir temel buluyor. Proletarya kamu iktidarına tüm toplum adına el koyduğunda ve üretim araçlarının ortaklaşalığında; kitleler içinde yaygınlaşmış bilgi birikimi sayesinde, kamu faaliyetlerine en geniş kitleyi katabilecektir. Bilim ve teknikteki gelişme ve bilgili kitlelere dayanarak kamu hizmetleri çok basit hale gelecektir. Her insan çok rahatlıkla kamu faaliyetlerini yapabilecektir. Üretim, üretim araçları ve emek kayıt işleri (ki kayıt işleri, muhasebe, sosyalizmde çok önemlidir) bilimsel gelişme ve eğitimli insanlar sayesinde çok basit hale gelecektir. Yani, insanın üretim süreci üstündeki ortak denetimi çok kolaylaşmış olacaktır. Demek ki, üretim sürecini toplumun ortak denetimine alacak maddi ve teknik koşullara bugünden ulaşılmıştır.

Sosyal çevre ve sosyal bir varlık olarak insan sürekli bir değişim içindedir; doğa da öyle. Değişime uğramış doğa, toplumsal çevre ve değişime uğramış sosyal insan -gelişmenin diyalektiği böyledir. Hiç kimse eski doğaya ve toplumsal koşullara dönemez. Birbirini izleyen jeolojik çağlar olduğu gibi; birbirini izleyen toplumsal çağlar da var. Ve her toplumsal çağ, kendi içinde ardışık evreler izler. Biz Marksistler hem tarihin gelişimini, hem de her somut koşulun çözümlenmesini yaparız. Çünkü "tipik koşullar" daima değişir. Eğer toplumcu gerçekçi bir yazar, günümüzdeki ilişkileri anlatan edebi bir çalışma yaparsa, o zaman "tipik koşullarda, tipik karakterleri" ortaya koymak durumunda. "Tipik karakteri" ancak "tipik koşullar" içinde ve karşılıklı etkileşim içinde verebilir. "Toplumcu gerçekçi sanat" bu bütünlük içinde verilebilir. Böyle bir sanatçı, "tipik koşullar"ın ne olduğunu çözümlemek zorunluluğuyla karşı karşıya kalır. O taktirde, günümüzün "tipik" özelliğinin, kapitalizmin çöküş evresinde olduğunu, komünizmin maddi ön koşullarının olgunlaştığını eski sistemi her alanda baskı altına aldığı; bunun burjuvazinin krizini derinleştirdiğini vb. görür. "Tipik koşullar"da "tipik

karakter" olarak, örneğin proletaryayı ele alırsa, o zaman, tipik proleter karakter temelinde günümüz proleterlerinin, kapitalizmin ilk dönemlerinden, hatta emperyalizmin ilk dönemlerindeki proleterlerden çok farklı konumda olduğunu kavrayacaktır. Günümüz proletaryasının, kapitalizmi yıkararak, komünizmi gerçekleştirebilecek deneyim, bilgi, bilinç ve militanlığa sahip olduğunu anlayacak ve ortaya koyacaktır. Aynı koşulların "tipik karakterleri" farklıdır. Kafası biraz olsun çalışan herkes bunu anlayabilir. Bir insan ortalama sol anlayışla körelmemişse, tüm bu gerçekleri kavrayabilir.

Özellikle Türkiye'deki ortalama sol, ne zaman devrimci durumdan söz etsek hemen şöyle der: "İyi ama biz devrimi yapacak kadar güçlü-örgütlü değiliz". Devrimci durumun her türlü örgütlenme durumundan bağımsız olduğunu bir türlü anlayamazlar. Yine, ne zaman emeğin genel ve somut kurtuluş koşullarından, zorunluluğundan ve gerçekleştirilmesinden bahsetsek, hemen şöyle derler: "İyi ama, biz proletaryanın çoğunluğunu henüz örgütleyemedik, onu eğitemedik" vb. Emeğin kurtuluş koşullarının nesnel bir gelişmenin, maddi şartların durumuyla ilintili olduğunu, zorunluluğunun da çelişkilerin keskinleşmesinden ileri geldiğini; gerçekleşmesi içinse her zaman büyük bir örgüt olmak gerektiğini; proletarya devrimlerinin tüm tarihinde, devrime öncülük eden komünist partilerin ve devrimci örgütlerin hep küçük olduğunu bir türlü anlayamazlar. Yaşamdaki o çok zengin gelişmeyi hiç göremezler. O yüzden yaşam, gözlerinin önünde akıp gider. Oysa ki, proletaryanın kurtuluş koşulları yaşamın çelişkileri ve çok yönlü gelişmesi tarafından hazırlanır. Aynı koşullardır ki, proletaryanın kendisini de eğitir, örgütler, birleştirir. Yani tüm bunlar bizim dışımızda olur. Eğer bunu anlayamazsak, yaşamın arkasından bakar kalırız.

Başka bir şeyi daha anlamalıyız: Burjuvazinin üretime ve sınıf mücadelesine koyduğu yapay engeller; bu engellerin arkasındaki proletaryanın devrimci enerjisini ve öfkesini öylesine biriktirdi ki, bu enerjinin hareketi geçmesiyle kapitalizmin havaya uçması işten bile değil.

C.DAĞLI

ÖZELLEŞTİRMELERİN UYANDIRDIĞI GİZİL GÜÇ

İşçi sınıfının özelleştirmelere karşı mücadelesi, kimilerini şaşkınlık ve budalalığa uğratacak kadar kavgacı, direşken ve politiktir. Burjuvazinin liberal limanlarına çoktandır demir atan bazı Birgün gazetesi yazarları; işçi sınıfının bu en iyi ücretlere ve sosyal haklara sahip kesimlerinin inatçı kavgasını, “devrim” karşısında kendi ayrıcalıklarını kaybetmemek için verilen bürokratik bir rant kavgası olarak görmekte sakınca bulmuyorlar. Ve dahası, bu kavgayı destekleyenleri de işçi kuyrukçuluğu ile damgalıyorlar. Burjuvazinin kuyruğuna takılanların böylesi budalalıkları gerçekten eğlenceli doğrusu. Fakat biz, işçi sınıfının kararlı her eyleminden ölürcesine korku duyan budalaları bir kenara bırakalım ve gerçekten de asgari sefalet ücretiyle karşılaştırıldığında sefaletin en derin çukurunun üzerinde bir gelir elde eden işçi sınıfının bu kesiminin, neden birdenbire bu denli kararlı, kavgacı ve yüksek politik seviyede bir mücadeleye girişebildiğine bakalım.

Kısa süre önce SEKA’da gördüğümüz bu inatçı ve kararlı kavgaya, şimdi Seydişehir, Erdemir ve Mersin liman işçilerinin ellerinde yükseliyor. Tekel, Telekom ve Tüpraş işçileri de benzer eylemlerle zaman zaman güçlerini gösteriyorlar.

Seydişehir işçileri Temmuz ayının son günü, şehrin altını üstüne getirdiler. İşletme müdürünün, özelleştirme ihalesini kazanan şirketin arabalarını yaktılar. Buna karşılık, sermayenin devleti, asker ve polislerle, şehri adeta ablukaya aldı. İşçileri sindirmeyi amaçlayan bu tutum tam tersi sonuçlar verdi. Seydişehir işçileri, devletin ve firma yetkililerinin tavırlarının kendilerini daha çok tahrik ettiğini, bu tahriklerin sonucunda, “kan bile dökülebileceği”ni dile getirdiler.

Aynı günlerde Erdemir işçileri, özelleştirme ihalesine katılan Arcelar, Mittal gibi dev emperyalist tekellerin ve Rus şirketinin fabrikayı gezmesini engellemek için yolları kapatıp, fabrikayı abluka altına aldılar. İşçilerin öfkesi, “Erdemir’e gelmeyin, bizi katil etmeyin” sloganlarıyla ifade edildi. Mersin liman işçileri ise, özelleştirmelere engel olabilmek için gerekirse şehri tümüyle işgal etmekten bahsediyorlardı.

İşçilerin bu öfkeli sözlerinin, suya yazılmış ve boş laf olduğunu kim iddia edebilir? Seydişehir’de Temmuz sonunda yaşanan olaylar, işçi sınıfının bu en “tuzu kuru” kesimlerinin nasıl da öfkeli bir ruh hali içinde olduklarını göstermeye yeter de artar.

İşbirlikçiler de Hedefte

Kararlı, inatçı ve öfkeli kavgaya, işçi sınıfının politik sezgi-lerini uyandırıyor. Özelleştirmelere karşı yalnızca ekonomik-sendikal mücadele veremeyeceklerini yaşayarak gören işçiler, kavganın politik düzeyini yükseltiyorlar. Burjuva sendikacıların sınıf tavrını biliyorlar, konfederasyon merkezlerinden çok, kendi güçlerine dayanıyorlar ve dahası, yalnızca sendikal ör-

gütlerle bu kavganın verilemeyeceğini dile getiriyorlar. Bu konuda en uyanık olan Mersin liman işçileri, kurdukları komitelerle sendikayı zorluyorlar. Mahalle birimleri oluşturarak halkı örgütleyip, çevrelerinde topluyorlar. Bütün bunlar ancak sendikal sınırlılığı aşan yüksek bir politik uyanıklıkla yerine getirilebilir işlerdir, buna kuşku yok.

Özellikle vurgulamak gerekir ki, bu politik uyanış,

doğada ve toplumdaki her gelişme gibi düz bir çizgi izlemiyor. Sendikal sınırları da aşan düzeyde bir politik uyanışın, işçi sınıfını hemen sosyalist bilince taşıyacağı iddia edecek kadar saf değiliz. Tersine, işçi sınıfının bu kesimi, özelleştirmelere karşı politik temelde bir mücadelenin yürütülmesi gerektiğini kavradığında, cebinde ne varsa ilk onu ortaya koydu ve cebinde, üzerinde “ülkeyi satıyorlar” yazan yıpranmış bir kağıt paradan başka bir şey çıkmadı.

Özelleştirmeler karşısında “ulusalci-bağımsızlıkçı” temelde yürütülen mücadelenin sorunun iç işleyişini kavramaktan ne denli uzak olduğunu birçok kez dile getirdik. Böyle bir söylem ve bu temelde bir mücadelenin, Türkiye’deki teknelci sermayenin emperyalizme bağımlı ve işbirlikçi karakterini sessizce geçiştirdiğini ve kendisine hayali bir “ulusal sermaye-bağımsız devlet” ittifakı yarattığını söyledik. Bu çizgi, Leninistler dışında, sosyalist hareketin geneline damgasını vuruyor. İşte bu yüzden işçi sınıfı, elini cebine attığında, politik cephaneliğinde ilk bulduğu şeyin bu ulusalcılık olması tesadüf değil.

Fakat her zaman olduğu gibi kitle, dar kalıplara sıkışmış öncüsünü aşıyor. En son Erdemir işçileri, “Yerlisini de, yabancıyı da istemiyoruz” diyerek, Türkiye’de teknelci sermayenin işbirlikçi karakterini, bu zavallı öncülerden daha iyi kavradığını göstermiş oldu. Bilindiği gibi Erdemir’in satışı gündeme geldiğinde, “Yabancıya gitmesin” diyerek, ticaret ve sanayi odalarının liderliğinde yüzlerce “yerli” sermaye, bir konsorsiyum kurarak, ihale katılacaklarını ilan etmişlerdi. Eskide kalan ve yıpranan ne kadar söylem varsa, kavganın ateşinde tuzlabuz oluyor.

İşçi sınıfında belirginleşen bu ileri politik bilinç, bir yanda tüm özel sermayeye karşı savaş açarken, öbür yandan, fabrikalarının ait olduğu devlet mülkiyetinin kapitalist niteliğini görmezden gelmiş olmuyor mu? Kuşkusuz böyle. Engels’in sözlerini hatırlarsak; “Modern devlet, biçimi ne olursa olsun, özü itibarıyla kapitalist bir makinedir, kapitalistlerin devletidir, soyut kolektif kapitalisttir. Ne kadar çok üretici gücü kendi mülkiyetine geçirirse, o kadar çok somut kolektif kapitalist haline gelir, o kadar çok yurttaş sömürür. İşçiler ücretli işçi, proleter olarak kalırlar. Sermaye ilişkisi ortadan kaldırılmaz, bilakis doruğuna tırandırılır.”

Bu açıdan, Türkiye’de devletin kapitalist niteliği oldukça

somuttur, elle tutulur bir olgudur. Tüpraş, Erdemir, Telekom, Türkiye'nin en kârlı sanayi işletmeleri arasında ilk üç sırayı hiçbir "özel sektör" işletmesine kaptırmazlar. Bu durum, oradaki artı-değer sömürüsünün ne denli muazzam ölçülere vardığına kanıttır. Sermayenin iştahını asıl kabartan, sömürünün bu yoğunluğudur.

Öyleyse, işçilerin, ileri bir politik bilince rağmen, kapitalist karakterdeki bir devlet mülkiyetini bu denli kararlı, inatçı ve öfkeyle savunmaya geçmiş olmasının nedenlerine bakmalıyız. Engels, yukarıda aktarılan sözlerinin hemen arkasından; "... Sermaye ilişkisi ortadan kaldırılmaz, bilakis doruğuna tırmandırır" diyor ve ekliyor, "Fakat dorukta tersine döner. Üretici güçler üzerindeki devlet mülkiyeti, çatışmanın çözümü değildir, fakat biçimsel çareyi, çözümü yakalama biçimini içinde saklar" İşte sanayi proletaryasının bu kesimleri, özelleştirmeye karşı mücadelelerinde bu "biçimsel çare"yi, devlet mülkiyeti içinde saklı olan bu "çözümü yakalama biçimini" sahipleniyorlar.

Mücadelenin Gizil Motoru Sosyalist Biçimlenmedir

Sorunu teorik açıdan ele aldığımızda, yani son tahliline kadar götürdüğümüzde görüyoruz ki, işçi sınıfının özelleştirmeler karşısında bu denli kararlı ve öfkeli bir mücadele vermesinin arkasında yatan neden, onun devlet mülkiyetinde biçimsel çareyi, çözümü yakalama biçimini görmüş olmasıdır. Bu mücadele, her işçinin ve emekçinin içinde gizil (potansiyel) halde bulunan, henüz uyuklayan, ama sertleşen kavgayla birlikte hızla açığa çıkan sosyalist bilincin varlığına işaret ediyor.

Eğer bir toplum, gelişiminin son aşamasına gelmiş ve artık onu aşacak olan yeni toplumu bekleme başlamışsa, yeni toplumun ideolojisi ve söylemi her yerde filiz verir. Artık Türkiye'de tekelci kapitalizm üretici güçleri öylesine bir gelişme aşamasına ulaştırmıştır ki, kapitalist üretim ilişkilerine her yerde bayrak açıyor. "...her türlü diğer yönetimini aşmış bulunan üretici güçler", toplumsal karakterinin tanınması için bastırı-

yor. Erdemir'in, Seydişehir'in, Telekom'un işçileri bu teorik genellemeler yoluyla değil, yaşamın kendisinden öğrenerek, üretici güçlerin en başında gelen kendi emeklerine, bu emeğin aletlerine sahip çıkıyorlar.

Çünkü işçiler defalarca gördüler ki, burjuvazi modern üretici güçleri yönetemiyor. Her yaşanan kriz, işçilere bu gerçeği kanıtladı. Krizler sırasında nice "özel sektör" fabrikaları kapandı, yüz binlerce işçi sokağa atıldı. Oysa, devlet mülkiyetindeki bu dev işletmeler, krizler sırasında devlet desteğinden, hazine yardımlarından yararlanarak ayakta kaldılar. Devlet hem iktisadi nedenlerle, hem de tam da böylesi kriz dönemlerinde en azından işçi sınıfının bir kısmını hareketsiz bırakmak gibi politik nedenlerle, bu işletmeleri koruma altına aldı. Böylece devlet, kendi eliyle biçimsel çareyi, henüz saklı olan çözümü yakalama biçimini açığa çıkardı.

Yine işçi sınıfı yaşayarak gördü ki, birçok sosyal haklarla donatılmış emek-gücü, özelleştirmeler yoluyla, işsizlik cehenneminin savaş alanına sürülecektir. Gelişmiş emek gücü, bu üretici güç, sefaletle, iş eziyetiyle, kölelikle, cahillik ve ahlaki yozlaşma ile çürütülecektir. Ahlaki yozlaşma ve suç oranlarının en düşük olduğu Seydişehir, Ereğli gibi proleter kentler, özelleştirmelerle birlikte yozlaşma ve çürümenin merkezleri haline gelecektir. Bu kentlere hakim olan, devlet işletmelerinde hüküm süren görece "barışçıl istikrar", yerini üretim anarşisinin, rekabetin ve acımasız emek köleliğinin yarattığı cehenneme bırakacaktır.

Telekom, Seydişehir Alüminyum, Tekel, Tüpraş, Erdemir ya da dev limanlar, bugüne kadar sermayenin bir sömürü alanı olmasının yanında, çok önemli toplumsal gereksinimleri karşıyorlardı. İşçiler şimdi, bu toplumsal gereksinmelerin, şu ya da bu tekelci sermayenin elinde nasıl çar çur edileceğini kavıyorlar. Bu yüzden, "Bizim davamız ekmek davası değil, ülke davası" diyorlar.

Bütün bunlar işçi sınıfının içinde gizil halde bulunan sosyalizm bilincini uyandıran gelişmelerdir. Çözümün yolunu gösteren bizzat kapitalist gelişmenin kendisi oldu. Toplumsallaşmış üretim araçlarını devlet mülkiyetinden yeniden özel tekel mülkü haline getirmeye çalışmakla, doruğuna ulaşmış olan çelişkiyi alevlendirdi. İşçi sınıfı, çözümün yolunu görmüş olduğunu, özelleştirmelere karşı verdiği kararlı savaşta kanıtladı. Geriye yalnızca tek bir adım kalıyor: "Proletarya devlet iktidarını ele geçirir ve üretim araçlarını önce devlet mülkiyetine geçirir."

Tekellerin devleti, özelleştirmelerden vazgeçemez. Çünkü onun esas görevi, tekellerin sermaye birikimini hızlandırmaktır. Bu görevi yerine getirmeyen, savsaklayan ya da azıcık tereddüt gösteren her hükümet, anında alaşağı edilir. AKP ya da ondan sonra gelecek olan sermayenin her hükümeti, aynı özelleştirme yolunu ısrarla takip edeceği için, rahatlıkla söyleyebiliriz ki, bu kavga işçi sınıfının en ileri sanayi sektöründe çalışan bu kesimlerini sosyalizme kazandıracaktır.

LİNÇ GİRİŞİMLERİ

Son süreçte yaşanan toplumsal olaylara bütünlüklü bakıldığında yaklaşmakta olan bir devrimin resmini görmek mümkündür. Tek başına olayların gelişim hızı bile, sınıflar müca-

DEVİRİMİ

ENGELLEYEMEYECEK

delesinde yeni bir evreye girildiğini göstermektedir. Ve bundan rahatsız olan, huzuru kaçıran yalnızca ve yalnızca sosyal reformistlerdir. Onları mutlu edecek olan şey, proletaryanın ve ezilen halkların silahlarını toprağa gömmesi ve sömürüye, zulme, aşağılanmalara sessizce boyun eğmesidir.

Ne yazık ki (!) sınıflar mücadelesinin yasaları sosyal reformistlerin istemlerine göre şekillenmiyor. Bu günkü iç-savaş yaratana güçlü iktisadi ve toplumsal nedenler var. En son Trabzon'un Maçka ve İzmir'in Seferihisar ilçelerinde gelişen linç girişimleri daha önce yaptığımız iç-savaşta yeni bir evreye girdiğimize dair tespitimizin doğrulandığını gösteriyor. Devlet, gücünü her geçen gün daha fazla hissettiren devrime karşı saldırılarını yoğunlaştırmış durumdadır. Bazıları bunu, "90'lı yılların konseptine dönüş" olarak nitelendiriyor. Bu nitelendirme, sürece anlama açısından eksiklik taşıyor. Yaşanan olaylar 90'lı yıllardakilerle benzerlikler taşısa da bu sürecin çok daha şiddetli geçeceğini öngörmek gerekiyor. Bunun emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yaşadığı bunalımla, Türkiye tekelci kapitalizminin yapısal bunalımının günden güne derinleşmesiyle doğrudan bağlantısı var. Daha doğrusu, bütün bu gelişmelere neden olan şey, zaten bunlardır. Önümüzdeki süreçte hem emperyalist-kapitalist sistemin hem de bununla bağlantılı olarak Türkiye tekelci kapitalizminin bunalımının derinleşeceği düşünülürse, iç-savaşın gelişiminin geçmiş dönemleri atatacak bir sertlik ve yoğunlukta olacağı daha iyi görülüyor.

Her şeyden önce son gelişen olaylarda şunun açıklıkla tespit edilmesi gerekiyor: Devlet, sivil faşist tabanını harekete geçirerek daha baştan toplumu bir kutuplaşmaya itiyor. "Ya benim yanımdasın ya da karşımdasın" anlayışını tüm topluma dayatıyor. Bu, devlet açısından iç-savaşın yeni evresine hazırlıklı girmek anlamı taşıyor. Ancak her ne kadar devletin isteği bu olsa da, bunu başaramadığını dahası başaramayacağını bir kayıt olarak düşmek gerekiyor. Bunun en önemli nedeni, ne kadar tersi bir görünüm çizmeye çalışsa da devletin devrimin baskısı karşısında zor durumda olması ve güçsüzlüğüdür. Burjuvazinin devrimin karşısında kurduğu ittifakın her an darmadağın olabilecek oluşudur. Devletin üst kademesinde oluşturulmaya çalışılan dengelerin kırılma oluşu ve ilk büyük toplumsal kalkışmada çelişki ve çatlıkların büyüyeceğinin görülmüştür... Bunların yanı sıra tüm olayların devrimci yönde gelişmesi, devletin zor, şiddet ve baskı politikasını ağırlaştırmaktan başka şansının olmaması... Bütün bu olgular iç içe geçiyor ve bir bütünlük gösteriyor.

Şimdi burada duralım ve önemli bir soruna değinelim. Bu "iç-savaş" konusundaki yanlış kavrayıştır. Birçokları iç-savaş-

tan bahsedildiğinde bunu halklar arasında bir savaş olarak algılıyor ya da öyle algılamak istiyor ve bunun karşısına "iç-barış"ı çıkarıyorlar. Oysa iç-savaş, sınıflar arasındaki mücadelenin geldiği bir aşamayı vurgulamak için kullanılır ve kapitalizmin geliştiği bütün toplumlarda proletarya ile burjuvazi arasında yaşanması zorunlu bir savaşı, ifade eder. Lenin'in sözleriyle söyleyecek olursak "...İç savaş, birbiri ardı sıra gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış,

kızıymış, iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra, iki sınıf arasında silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının en keskin biçimidir" (Nisan Tezleri, sf.140) Şimdi buradan bakılınca son süreçte yaşanan olaylar daha iyi anlaşılacaktır. Ve böyle bir savaşımından kaçmanın imkansızlığı da anlaşılacaktır.

Her ne kadar son süreçte yaşananlar, devlet eliyle Kürt Halkına yönelik bir saldırının başlatıldığını gösterir nitelikteyse de saldırılar tüm işçi ve emekçi halklara yöneliktir. Ancak belirtmek gerekir ki Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin son ateşkes kararına kadar, savaşımı yükseltiyor oluşu, okun sivri ucunun Kürt Halkına yönelmesine neden olmuştu. Devlet, işçi ve emekçilerin yaşadığı ağır yıkımlardan Kürt halkı sorumluymuş gibi yansıtmaya çalışarak, hedef şaşırtmaya ve tepkiler, Kürt Halkına yönlendirmeye çalışmıştı. Bu şekilde Kürt Halkını sindirmeyi ve iç-savaşta yanına çekmeyi hedefliyordu; ama tüm saldırıları ve şovenist kışkırtmaları geri tepti. Birincisi, Türk ve Kürt halklarının yıllardır bir arada yaşıyor oluşu ve ikincisi devrim için ayağa kalkmış bir halkı devletin kendi yanına çekme şansının olmayışı bu çabalardan eli boş dönmesine yol açtı. Olaylar tarafından defalarca kantlandı ki devlet, katliam politikasından vazgeçerek başka yollar deneyecek durumda değildir. Başbakanın açıklamalarının üzerine MGK toplantısında bir bardak su içildiğini hepimiz biliyoruz. Kürt halkını devrimci bir kalkışmadan alıkoymak, öfkesini boşaltmak ve beklenti içinde bırakmak için hükümet tarafından ileri sürülen görüşler devletin bir başka kademesinde resmi görüşe uyduruldu. Bu devletin, devrimin baskısıyla kendi içinde oluşan çelişki ve çatışmalara karşı her zaman yaptığı gibi sorunun üzerini örtme ve küllenmeye bırakma taktiğidir. Hassas dengeler üzerinde tepinmenin onları yıkma götüreceğini hissediyorlar ve şimdilik devrim karşısındaki ittifaklarını koruyorlar.

Saldırıları Sadece Kürt Halkına Yönelik Değildir Tüm İşçilere ve Emekçi Halklara Yöneliktir

Devletin olayların gelişimi karşısında nasıl tavır aldığını ve alacağını en iyi gösteren iki örnek Maçka ve Seferihisar'daki linç girişimleridir. Açık ki, bu linç girişimleri devletin sivil faşistler aracılığıyla örgütlediği eylemlerdir. Devlet bu şekilde hem gelişen devrimi engellemeye çalışıyor hem de sivil faşistleri daha organize bir hale getirerek, faşizmin kitle tabanını genişletmeye çalışıyor. Ama bu güne kadar defalarca görülmüştür ki her ulusal baskı her zaman ulusların başkaldırmasına yol açmıştır. Ve tıpkı diğer olaylarda olduğu gibi Maçka ve Seferi-

hisar'daki olaylar Kürt halkının öfkelerini bilemekten başka bir sonuca yol açmayacaktır. "Vatandaş tepkisi" adı altında yaratılmaya çalışılan linç histerisi geri tepcek ve devletin kendisini vuran bir silaha dönüşecektir. Ancak bunun için "linçler çözümü tıkar" şeklindeki

yaklaşımın terk edilmesi gerekiyor. Devletin ulusal sorunu çözmekten çok ulusal hareketi çözmek şeklinde bir politikasının olduğu ortadadır. Tüm iç ve dış gelişmeler bunu gösteriyor. Onların en çok korktukları, saldırıların bu derece yoğunlaştığı dönemde Kürt ve Türk halkları arasında devrim ve iktidar için bir müca-

dele birliğinin kurulmasıdır. Bunu engellemek için tüm güçlerini seferber etmiş durumdadır. Elde ettikleri geçici soluklanma döneminde işçi ve emekçilere saldırılarını yoğunlaştırarak, bir yandan Kürt Halkı üzerinde oyalama, beklentiye sokma taktiklerini sürdürürken bir yandan da özelleştirmelere hız vererek, işçi

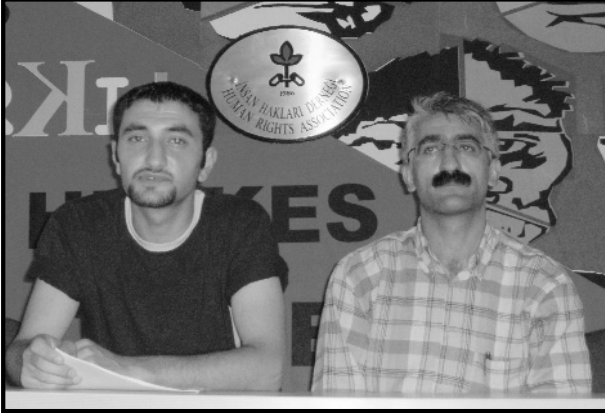
sonuç vermediğini ve vermeyeceğini, olayların devrimci gelişiminin tüm engelleri aşacağını ve halkların mücadele birliğinin sağlanmasının devrimci gelişmelerin önünü açacağını onlar da yaşayarak göreceklerdiler.

Devrim, ninnilerle beşikte uyutulmayacak kadar gelişkin ve ataktır.

ve emekçileri tam bir cendereye alacaklardır. TELEKOM'un apar-to-par, haraç-mezat satılması bunun ilk örneğidir. Memurlarla istedikleri zam oranının 1/3'ini bile vermeleri bir başka örneğidir.

Tüm adımlarını devrimin baskısı altında atan devlet, umudunu faşist saldırılara, şovenist histeriye bağlamıştır. Ama bunun da bir

DAĞITIMCIMIZA FAŞİST SALDIRI

Dergimiz okuru ve dağıtımcısı Nevzat Demir, kendisine yönelik 21 Ağustos'ta yapılan saldırı ile ilgili olarak, İHD'de basın açıklaması yaptı.

Nevzat Demir, yaptığı basın açıklamasında, kimliği belirsiz dört kişinin 21 Ağustos gecesi, saat 23.30 sularında Cemal Bey Mahallesi Vasfi Rıza Zobu İlköğretim okulu yakınlarında, yolda yürürken saldırıya uğradığını belirtti. Demir, Gülsuyu Mahallesi'nin İstanbul'un emekçi semtlerinden biri olduğu ifade ederek sözlerine şöyle devam etti:

"Burada yaşayan insanlar, toplumsal olaylara karşı duyarlı, kapitalizmin saldırılarına karşı direngendirler. Biz, Mücadele Birliği okurları olarak Gülsuyu halkı ile birlikte sistemin saldırılarına karşı devrim ve iktidar için mücadeleyi yükseltmenin gayreti içindeyiz. Bölgede çalışmalarımız son birkaç yıl gözle görülür geliş-

me kaydetti. Bu, sermaye sınıfının devletini ve onun harekete geçirdiği sivil faşist tabanı önemli ölçüde rahatsız etti. Bölgede biz Mücadele Birliği okurların saldırılar arttı."

İki sene önce de kimliği belirsiz kişiler tarafından bir araçtan üzerine ateş açıldığını ve bu saldırıdan kıl payı yara almadan kurtulduğunun altını çizen Demir, açıklamasını şu sözlerle sürdürdü:

"3 gün önce yolda yürürken 4 kişinin fiili saldırısına uğradım. Arkamdan birisi bir anda kolumu arkaya kıvrarak başıma bastırıldı ve beni yere yatırdı. Sonra üç kişi daha katıldı ve yerde beni tekmelemeye başladılar. Daha çok kaburgalarıma vuruyor ve 'senin aklın hiç başına gelmeyecek mi? Kurşunu beynine yeseydin aklın başına gelirdi. Maltepe'deki olayları kimler yaptı?' şeklinde konuşuyor ve küfrediyorlardı. 'Maltepe'deki olaylar' dedikleri, İstanbul İndymedia adlı internet sitesinde yer alan, DETAK'a 26 Temmuz tarihinde sivil faşistler tarafından Beşiktaş ACM önünde yapılan saldırıya karşılık Maltepe'de yapıldığı iddia edilen cezalandırmalardı."

Demir, saldırıyı yapanların iki sene önce gerçekleştirilen kurşunlamadan haberdar olduklarını belirterek, saldırıyı yapanların yüzlerinin açık olduğunu fakat kendini tekmelerden korumaya çalıştığı için yüzlerin göremediğini kaydetti. Demir, sözlerine şu cümlelerle son verdi:

"Saldırısı yapanlar 25-30 yaşlarındaydılar. Hepsisi alt-üst siyah giyimliydi. Dördü de bıyıksızdı, ikisi zayıf, uzun boylu, ikisi normal boy ve kilodaydı. Bana yerde epeyce vurduktan sonra hızla uzaklaştılar. Saldırısı yapanların amacı açık: Bize gözdağı vermek. Bölgede yaptığımız çalışmalarını engellemeye çalışmak. Kimliklerini henüz tespit edemedik ama sivil polis olabilecekleri gibi, sivil faşistler de olabilirler. Marx'ın o ünlü sözü, bir kez daha doğrulanıyor, 'Her devrim, karşısında güçlü bir karşı devrimi örgütleyerek geliyor.'"

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Kazanan Irak

Halkları Ve Dünya Devrimi Olacaktır

Irak'ta işgale karşı süren halk savaşının sürekli olarak güçlendiğini, işgalcileri köşeye sıkıştırdığını bizzat Pentagon ve CIA raporlarından öğrenebiliyoruz. Bush ve ekibinin kuyruğu dik tutma çabaları bir yana, işgalin en üst düzeydeki komutanları için bile, bu bir "kaybedilmeye mahkum" savaştır.

İşgalciler yüzü aşan askeri üslerinden dışarı çıkamıyorlar, bu nedenle tüm işgal gücünü dört büyük üsse indirmeyi istiyorlar. İşgalcilerin bir yetkilisinin sözleriyle: "Herkes Irak'ta şu andaki duruma devam edilemeyeceğinde anlaşılıyor. İsyancılara karşı hücumu geçmenin bir yolunu bulmak zorundayız. Şu anda savunmadayız ve kaybediyoruz." Kaybeden bir orduya kimse gönüllü yazılmak istemiyor. ABD asker toplamakta güçlük çekiyor. ABD'de Irak işgaline destek verenlerin sayısı giderek azalıyor ve çoğunluğu yitiriyor.

Bu savaşta işgalci emperyalistleri neyin beklediği çok açık. Onlar şimdiden yenilgiyi görüyorlar. Fakat bu yenilginin ortaya çıkacağı muazzam çöküşü göze alamadıkları için, savaşı uzatmak ve yaygınlaştırmaktan başka çareleri yok.

Peki ya Irak, onu nasıl bir gelecek bekliyor? İşgale karşı yürütülen savaş nasıl biçimleniyor? Tüm dünyaya emperyalist medya tekellerince sunulan haberlere bakınca, Irak'ın geleceği tümüyle gericiilerin elinde gibi görünüyor. Fakat bu tekellerin asıl amacı, Irak halklarının savaşını, dünyanın geri kalanından izole etmek, dünyada süre giden anti-kapitalist mücadeleler ile işgale karşı savaşın birleşmesini engellemektir. Bu amaçla işgalciler, her gün onlarca sivilin ve çocukların ölümüne yol açan bombalı saldırıları bizzat düzenliyorlar. Direnişe önderlik edenlerin a-sırı dinciler ve Saddam rejiminin kalıntıları olduğuna dair her gün onlarca haber dinliyoruz. Bizim sosyal-reformistlerimiz de aynı konuya büyük bir gayretle ortak oluyorlar.

İşgale karşı süren savaşın niteliklerini

daha iyi anlamak için, Irak'ta sınıf savaşımının tarihine bakmak gerekiyor. Çünkü bugün savaşın içindeki sınıflar, genel karakterlerini, söylem ve ideolojilerine, birbirlerine karşı ilişkilerini ve tavırlarını, bu sınıflar savaşı tarihi içinde biçimlendirdiler. Kuşkusuz işgal, yeni güç dengeleri yarattı. Fakat, Irak'ın tarihini incelediğimize göreceğiz ki, bu yeni güç dengeleri de eskisinin üzerinde kuruluyor.

Kanlı ve Şanlı Bir Tarihi Miras

Emperyalizmin Ortadoğu halklarına dair imgesi; uygarlığın tamamen dışında, cehalet içinde yüzen ve kanlı diktatörlerine bir koyun gibi boyun eğen topluluklardır. Oysa Ortadoğu, modern sınıfların birbirlerine karşı en sert, en kanlı mücadelelerine sahne olmuş, dünya devrim hareketinin fırtına alanlarından biri olmuştur. Irak'ın tarihi, buna örnektir. Bu tarihi ele alırken, şimdilik Kürt halkını ve Irak tarafından ilhak edilen toprakları bir kenara koyuyoruz.

Irak'ta İngiliz emperyalist işgaline karşı 1920'de patlayan büyük halk ayaklanması, bugün de etkisini sürdüren devrimci bir anti-emperyalist miras yarattı. Kendi sınıfının dünyadaki tarihsel çürüyüşü çoktan başlamış olan Irak burjuvaları, bu ayaklanmalara emperyalizmle, feodal monarşiyle uzlaşmalar kurmak için kullandı. Mali yönden oldukça zayıf, hiçbir yönetim deneyimi olmayan burjuvalar, ordu ve bürokrasi içinde kendilerine bağlı kadrolar eğitmeye giriştiler ve yönetimi monarşiye bıraktılar. Ancak için rengi sonraki yıllarda değişti. İngiliz mandacılığına ve monarşiye karşı silahlı savaşım veren komünist partinin artan etkinliğine, 50'lerde yükselen Arap ulusçuluğunun radikalleştirdiği küçük-burjuva kitleler de ekleniyordu. 1958'de monarşiye deviren askeri darbe, aynı zamanda İngiliz emperyalizmine de darbe vurdu.

Burjuva ve küçük burjuva radikallerin,

feodalizmi tasfiye etmek için işçilere ihtiyacı vardı. Bu nedenle Irak Komünist Partisi, 58 cuntasının başkanı General Kasım iktidarında geniş örgütlenme imkanlarına kavuştu. IKP, Arap dünyası ve Ortadoğu'nun en güçlü komünist partisi halini aldı. Bu durum, gerici burjuvaları endişelendirse de, komünistlerin hesabını görmek için ilk girişime ancak 1963'te başlayabileceklerdi.

1963'teki darbeyle indirilen General Kasım'ın yerine Baas'ın gerici kadroları iktidarı aldılar. İktidarda kaldıkları dokuz aylık sürede tüm çabaları IKP üzerinde terör estirmek oldu. Binlerce komünist kadro katledildi veya hapsedildi. Terör dönemi gericiilerin iktidarını çok çabuk yıprattı. Dokuz aylık terör döneminin sonunda ılımlı lider Abdüsselam Arif başa geçti. Burjuvazi ülkede henüz tek başına iktidarını kurup koruyacak ekonomik güce ve modern sanayi üretimine kavuşmamıştı. Baş düşmanı IKP'yi yeterince zayıflatmış düşündüğünde, hemen geri çekildi. Burjuvazi, kamulaştırılan petrolden elde edilen gelirle yaratılan geniş alt yapı ve modern işletmelerden birikim sağlayarak güçlenirken, tek başına iktidarı ele geçirmek için Saddam'ın 1978'deki darbesine kadar bekledi. Irak'ın küçük-burjuvaları, Arap ulusçuluğu temelinde, her dönem ordu ve bürokrasi içinde etkin bir güç oldu. Gerici burjuvalarla birlikte Baas Partisi çatısı altında birleşti. Bölgede İsrail ve Suudi gericiliğine karşı mücadele etti. Filistin davasını sahiplenerek anti-siyonist, anti-emperyalist söylemler kitleler

üzerinde politik bir etki yaratabiliyorlardı. Gerici burjuvazinin tek başına kurmaya çalıştığı hegemonyayı bu politik söylemlerle dengeliyorlardı. Bu nedenle Baas Partisi içinde bir çok hizbi bulunan küçük burjuva kesimler, Saddam'a bağlı ordu ve polis güçlerinin 1974-1977'de yürüttüğü komünist kıyımına karşı çıktılar.

Burjuvazisi ve işçi sınıfı, küçük-burjuvalarına göre zayıf kalan bu ülkede iktidar üzerine mücadele, her dönem çok sert ve kanlı geçti. Ulusçu söylemin temelini oluşturan küçük-burjuvazinin bu etkin gücü, IKP saflarına da yansdı. IKP, 1959'da elindeki bütün silahları bırakıp, ulusçuluk temelinde gerici burjuvaziye güven duyduğunda, ilk büyük hatasını işlemişti. İkinci büyük hatası, gerici burjuvazinin açık terör dönemindeki saldırılarına "iç savaş çıkmasını" kaygısıyla yanıt vermemesi oldu. Sonuç, IKP için tam bir felaketti. 50 binin üzerinde kadro, militan ve sempaticanını kurban vermişti. Buna rağmen IKP, küçük burjuvazinin başını çektiği ulusçuluktan kendini bağımsızlaştıramadı. İran-İrak savaşı başladığında hapiste bulunan binlerce IKP'li, anavatanı savunmak ve savaşa katılmak için Saddam'a af dilekçeleri yazdı. Bu davranışlarından, bugün bile övünçle söz etmeye devam ediyorlar.

Oysa 1980'de Irak'ın İran'a açtığı savaş, ABD'nin bölge politikasının doğrudan uzantısıydı. İran'da gerçekleşen halk devrimi, gerici iktidarlara ve ABD'nin bölge egemenliğini tehdit ediyordu. Saddam yönetimiyle iktidarı ele geçirmiş olan gerici burjuvazi, bu fırsattan yararlanarak kendini emperyalist dünyaya kanıtlama peşine düştü. Eğer bunu başırırsa, emperyalist tekellerle işbirliği temelinde çok daha güçlü bir sermaye birikimi sağlayacağını umuyordu. Saddam ve Baas Partisi de, küçük-burjuva radikalleri parti içinden temizlerken düştüğü zayıflıktan bu sayede kurtulacaktı. Savaşın finansmanını gerici Suudi yönetimi, askeri ve lojistik desteği ise emperyalistler üstlendi.

On yıl süren savaş, Irak için bir yıkım oldu. Her iki taraftan da 1 milyondan fazla insan öldü. Gerici burjuvalar, savaştan belediklerini karşılayamadılar. Körfez'in kontrolünde Iraklı rakipler istemeyen Suudilerin engellemeleri ve ABD'nin bütün dikkatini Körfez'den Filistin'e çeviren 1.İntifada hareketi nedeniyle, savaşın faturası Irak burjuvalarının sırtına kaldı. Hayal kırıklığı ve savaşın yarattığı yıkımın sebep olduğu bu kitlesel hoşnutsuzlukla baş başa kalan gerici burjuvazi, bu durumdan bir an önce kurtulmak ve faturayı tahsil etmek için Kuveyt'e girdi. İşgalin hemen öncesinde bu konuda Saddam'ı cesaretlendiren ise, bizzat ABD Bağdat büyükelçisi olmuştu. 1.İntifadanın yarattığı sarıntıyı toparlayabilmek ve Doğu Avrupa kar-

şı-devrimlerinin rüzgarını arkasına alarak Yeni Dünya Düzeni söylemine istim vermek için ABD bu işgali fırsat olarak gördü.

ABD için on yıllık savaştan yıpranmış İrak ordusunun Kuveyt'ten çıkarmak zor olmadı. Ama hiç hesapta olmayan bir gelişme onu sınırlarda durdurdu. Basra'da patlak veren halk ayaklanması, kısa sürede Kürdistan'a dek yayıldı. Keçinin istemediği ot, burnunda biter. Tam da devrimlerden kurtulduklarını, tarihin sonunu ilan etmeye hazır oldukları bir zamanda, Irak'ta emekçiler ve ezilen halklar ayaklanıyor, kentlerin yönetimini ele geçiriyordu. ABD, bu devrimi boğması için Saddam'a dolaylı destek verdi. Dağınık, örgütsüz ve tek bir karargahtan yoksun bu büyük devrimci atılım, Cumhuriyet Muhafızları'nın top ve süngüleri altında ezildi. Bu ağır yenilgi, Irak Devrimi'ni en az on yıl, onbeş yıl geriye atmıştı. 1990'larda yaşanan muazzam yoksulluk ve en az 500 bin çocuğun ölümüne yol açan sefaletle rağmen, Iraklı emekçiler yeniden ayaklanacak gücü toparlayamadılar.

Emekçi Nitelik Belirginleşiyor

Bütün bu tarihi gelişmeler, işgale karşı sürdürülen halk savaşının neden güçlü ulusçu etkiler ve söylemler barındırdığını açıklıyor. Dini kimlikli Sadr bile, islami söylemden çok ulusçu söylemi ve anti-emperyalizmi öne çıkarıyor. Uzun yıllar ordu, bürokrasi ve vergilerle beslenen küçük-burjuvazi çoğunluğu oluşturmaya devam ediyor. Bölgede geçmişten bu yana süren devrimci tehdit yüzünden bir türlü ulusal pazarını emperyalist dünya ile bütünleştiremeyen, bu nedenle hep güdük kalan üretimini büyük ölçeklere taşıyacak fırsatı bulamayan burjuvazi; bunu ancak şimdi, ABD işgali sayesinde başarmaya çalışıyor. Dev emperyalist tekeller, Iraklı burjuvalarla yeni yeni şirketler kurarak işbirlikçi konumlarını sağlama alıyorlar. İşte bu nedenle bugün Iraklıların direniş savaşında, sınıf olarak burjuvalar yoktur.

Uzun yıllar Baas Partisi çatısı altında gerici burjuva sınıfa hizmet eden bürokrasi, işgalle birlikte kaybettiği konumunu yeniden kazanmaya, bu uğurda direnişi kullanmaya çalışıyor. Baas'a yakın olduğu bilinen Irak İslam Ordusu ve Mücahidin Ordusu, Başbakan Caferi'nin arabuluculuğu ile, işgalci güçlerle uzlaşma yolunda ilerliyor. Bu gurubun da direnişin dışında kalmasıyla, savaş büyük oranda emekçilerin ellerinde biçimlenecektir. Burjuvazi ve ona yakın bürokrasinin işgalle işbirliğine girmesi, direnişin halkçı niteliğini de garantiye alan önemli gelişmelerdir. Bir savaşta söylem ve ideolojinin etkisini yok saymak mümkün değil. Ancak savaş, sınıflar üzerinden, onların fiziki ve politik varlık koşulları üzerinden yürür. Bu nedenle her savaş, az ya da çok bir zaman içinde kendi temel

niteliği kadar, kendi söylemini de bu sınıfsal zemine oturtmak zorunda kalacaktır.

Nitekim gelişmeler de bu yöndedir. Savaşçı gruplar yeni cephe örgütleri ve güçlü askeri karargahlar kuruyorlarken, sendikalar ve kitle örgütleri temsilcileri her geçen gün daha cesur ve daha açık ifadelerle savaşçı grupları destekliyorlar. Savaşçı gruplar kitle örgütlenmeleri aracılığıyla en geniş halk yığınlarını mücadelenin içine çekiyorlar.

IKP'nin 70'li yılların sonunda kanla bastırılmasından bu yana gerici Baas iktidarı altında darmadağın ve örgütsüz kalan emekçiler, savaşa kendi damgalarını vurmaya başlıyorlar.

Bu etkinin en belirgin göstergesi, direniş hareketi içinde bulunanların, işgal güçleriyle işbirlikçilerini değil, sıradan halkı terörize eden eylemleri kesin bir dille reddetmeleri, Zerkavi gibi ajanların ipliğini pazara çıkarmalarıdır. Bu gelişme, Irak'taki direnişi mezhap ve milliyet kavgasına çevirmeye çalışan emperyalistlerin oyununu bozuyor.

Diğer önemli gelişme, işgale karşı işçi grevlerinin yaygınlaşmasıdır. Basra, Kerkük ve Beyci gibi petrol endüstrisinin önde gelen kentlerinde işçiler, sabotajlar, grevler ve kitle gösterileriyle işgalcilere nefes aldırıyorlar. Bu türden işçi eylemleri nedeniyle Irak'ta petrol üretimi %90 oranında düşmüş durumdadır.

İşçi ve emekçi halkın kendi istek ve özelliklerini, karakterlerini direniş saflarına taşıdıkça, direnişin politik çehresi değişime uğruyor. Örneğin Sünni bölgelerde kurulan örgütlerin bir araya gelmesiyle oluşan Birleşik Vatan Partisi, Kürtlerin istek ve görüşlerine destek verdiklerini açıklıyor. Onyıllar boyunca Baas gericiliği, Sünni Arapları Kürtlere karşı katı bir şovenizmle kışkırtmıştı. Ancak gerici burjuvazi ile ulusçu küçük-burjuvazi arasındaki tarihi bağlar Saddam yönetimi boyunca bozulmuş, nihayet ABD işgali ile tüm köprüler atılmıştı. Küçük-burjuva ulusçuluğunun, burjuvazi ile bağlar kopunca, şovenizmden kurtulması daha kolay olacaktır.

Halkçı niteliği gün geçtikçe daha çok öne çıkan Irak'ta işgale karşı savaş, bütün dünyada süren anti-kapitalist kitle eylemlerinin ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayaklanmanın en önemli cephesi haline almış bulunuyor. Çünkü halkın savaşının bu topraklarda zafer kazanması, etkileri bugünden öngörülemeyecek kadar büyük sonuçlar yaratacaktır. ABD, dünya egemenliğini tamamen elinden kaçırarak, çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Bunun aynı zamanda İsrail şiyonizminin sonu ve Tunus'tan Yemen'e kadar uzanan bölgede devrimci altüst oluşlar anlamına geleceği de açıktır. Yemen'de geçen hafta içinde yaşanan ayaklanma, bunun ilk işareti sayılabilir.

İHD PLATFORMU ÜZERİNE YA DA EŞYANIN DOĞASI

Son günlerde İHD merkezli yeni bir platform gündemde. Adı henüz konmamış olan platformun bileşenlerine baktığımızda bunun daha baştan ölü doğmuş bir platform olduğunu söylemekte sakınca yoktur. Ortalama sol hareketin dinci-faşist çevrelerle bu tür platformlarda bir araya gelmekten duyduğu coşku ve heyecanı bilmiyor değiliz. Ve bu konuda bataklığa gitmekte olanların ellerini uzunca bir süredir bırakmış olduğumuzu herkes biliyor ama görüşlerimizi bu vesileyle bir kez daha aktarmak istedik.

İHD'nin kurmak istediği platformda Mazlum-Der gibi dinci-faşist örgütlenmeler de yer alıyor. Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, İnsan Hakları Derneği'nin çatısı altında ya da onun öncülük ettiği bir çatı altında dinci-faşistlerin bulunması eşyanın doğasına aykırıdır. Mazlum-Der, bugüne kadar Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde işlenmiş insanlık suçlarının bir çoğunun altında imzası bulunan gerici-faşist zihniyetin uzantısıdır. Ve hatta denilebilir ki bu anlayışın temsilcisidir. Mazlum-Der'in Sivas Katliamını nasıl savunduğu, katliamı gerçekleştiren Sivas davası sanıklarının arkasında nasıl cansiperane durduğu hafızalardadır. Mazlum-Der tüm dünyanın gözü önünde Sivas'ta gerçekleştirilen insanlık suçunu sahiplenmiştir. Nazilerin gaz odalarında Yahudileri katletmesinden hiçbir farkı olmayan Madımak Otelinde insanların diri diri yakılması bir insanlık suçudur; insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. Bunu savunanlarla aynı platformda bulunmak ise hem utanılması gereken bir şeydir hem de insanlığa karşı işlenmiş suç ortaklığıdır. Ortalama sol hareket bunu gizlemek için Türkiye'deki dinci hareketin değiştiğini propaganda ediyor. Bu doğru değildir. Değişen birileri varsa o dinci-faşistler değildir. Değişim, bu gerici güçlerde değişim olduğunu ileri sürenlerdedir. Ve bu değişim ileri doğru değil geriye doğrudur. Dinci-faşist harekete elini veren ortalama sol, kolunu kurtaramamıştır. Ortalama sol harekete soracak olursanız dinci hareketin anti-emperyalistliğinden dem vuracaktır. Oysa dinci hareket ne geçmişte anti-emperyalist oldu ne de günümüzde böyledir. Bunların Avrupa'ya, Amerika'ya vb. karşı çıkıyor olmaları, emperyalizme karşı tutarlı bir tavır alıyor olmalarından değildir. Deyim yerindeyse "gavura alerji" duymalarındandır. Yani yabancı düşmanlıklarındandır. Yoksa geçmişte emperyalizme karşı mücadele eden sosyalistlere, komünistlere karşı nasıl savaştıkları unutulmuş değildir. 6. Filoya karşı eylem yapan İstanbul Üniversitesi öğrencilerine nasıl saldırdıkları u-

nutkanlıkla sakatlanmış hafızalarda kayıtlı değilse de tarihin hafızasında kayıtlıdır. Dinci-gerici hareket, her zaman anti-emperyalist olmaktan çok anti-komünist olmuştur. Her zaman emperyalizmin politikalarına hizmet edecek şekilde Sovyetler Birliğine, sosyalizme saldırmayı bir görev addetmişlerdir. Anti-komünizm onların doğalarına işleştirebilir. Karşı devrimin ihtiyaç duyduğu her anda ve her yerde bunu göstermekten çekinmeyeceklerdir. İnsana düşman bir ideolojinin savunucuları nasıl olur da insan haklarını savunabilir? Sivas Katliamı'na alkış tutanlar, geçmişte Maraş ve Çorum katliamlarını yapanlar nasıl olur da "mazlum" edebiyatı yapabilirler? Haydi onlar utanmadan, sıkılmadan yapıyorlar diyelim, kendilerine devrimciyim, sosyalistim, aydınım diyenlerin nasıl olur da onlarla aynı platformda olmaktan yüzleri kızarmaz.

Türkiye ve Kürdistan'daki tüm dinci-gerici örgütlenmeler, devrim mücadelesinin, sosyalizm mücadelesinin, insanlığın özgürleşmesi mücadelesinin önünde engeldirler. Onları olduklarından daha masum göstermeye çalışmak kimsenin haddine olmamalıdır. Bir karşı-devrim gücünü meşrulaştırmaya çalışmak suçtur. Bugüne kadar devrimci hareket bunların karakteri konusunda net görüşlere sahipti ama son süreçte bir çoğu hem kendi rotalarını şaşırtdılar hem de halkın bilincinde muğlaklık yarattılar. İşçi ve emekçi halklarımız yıllardır karşı saflarda gördüklerini yanı başında görünce şaşırtdılar, afalladılar, anlamakta güçlük çekti. Ve onların değiştiğine dair söylenen şeyleri içine sindiremedi.

Gericilikle her türlü uzlaşma ve girilen her türlü ilişki, halkların demokratik tarihsel eğilime terstir. Bilimselliğe ve akla dayalı gelişme eğilimine de terstir. Bunlarla yapılan her türlü ittifak, kendi ellerimizle gericiliği topluma maletmek anlamına gelecektir. Kendine sosyalistim, devrimciyim diyenlerin, idealizme, metafizik anlayışa prim vermesi demektir. Oysa asıl yapılması gereken bunlara karşı ilkesel tutumdan en ufak taviz vermeden mücadeleyi sürdürmek, materyalist anlayışın toplumun derinliklerinde kök salması için propagandayı biran olsun elden bırakmamaktır.

Devrim davasına zarar vermek isteyen herkes pragmatist bir tutum takınarak bu çevrelerle ilişkisini devam ettirebilir ama hiç değilse propaganda düzeyinde devrime ve sosyalizme inandıklarını söyleyenler, bu dinci-gericileri aralarından söküp atmalı ve saflarda böylesi bir bozulmaya izin vermemelidir.

Dinci-faşist harekete elini veren ortalama sol, kolunu kurtaramamıştır. Ortalama sol harekete soracak olursanız dinci hareketin anti-emperyalistliğinden dem vuracaktır. Oysa dinci hareket ne geçmişte anti-emperyalist oldu ne de günümüzde böyledir. Bunların Avrupa'ya, Amerika'ya vb. karşı çıkıyor olmaları, emperyalizme karşı tutarlı bir tavır alıyor olmalarından değildir. Deyim yerindeyse "gavura alerji" duymalarındandır.

PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ 16. MÜCADELE YILINDA

Deniz Gezmişlerden bugüne; THKO'dan TKEP/Leninist'e uzanan, her günü, her anı mücadeleyle geçen bir tarih... Proletaryanın devrimci sınıf partisi, TKEP/Leninist'in bütün bir tarihini özetlemek gerekirse işte böyle tanımlayabiliriz. Daha sonraları legalizm batağında çözümlenip giden ve günümüzde kimsenin ne hatırladığı ne de andığı unsurlardan yolunu ayırdığı 1 Eylül 1990'dan bu yana geçen 16 yıl, TKEP/Leninist'in gerçek tarihinin sadece bir bölümüdür.

1 Eylül 1990, Parti'nin yeniden kuruluş, yeniden diriliş, onu bataklığa çekmek isteyenlere karşı devrimci Marksizm-leninizme, devrimci sınıf partisi özelliklerine yeniden ve sıkı sıkıya sarılış tarihidir. 1 Eylül 1990, Deniz Gezmişlere, THKO'ya kadar uzanan tarihte bir dönüm noktası, bir yeniden doğum tarihidir. Aradan geçen 15 yıl, 1 Eylül'de bir avuç komünistin attığı adımın ne kadar yerinde, doğru ve devrimimiz açısından tarihi değerde olduğunu sayısız kez göstermiştir.

Bir büyük devrim, bir halk devrimi Türkiye ve Kürdistan halklarının kapısını çalıyor. Kapının ardından duyulan sesler bir devrimin ayak sesleridir. İki ülke halklarını derinden sarsacak, toplumu altüst edecek bir devrimin üstümüze üstümüze geldiği koşullarda, proletaryanın devrimci sınıf partisinin, TKEP/Leninist'in varlığı iki ülke proletaryası açısından gerçek bir şanstır. Çünkü sadece Leninist Parti, proletaryayı çok yönlü olarak iktidara hazırlayabilir. Sadece bu olgu bile, bundan 15 yıl önce atılan ve her geçen gün, her geçen yıl geliştirilen adımın tarihi önemini anlatmaya yeter.

Şüphesiz, TKEP/Leninist hiç bir zaman kendini geçmişle, geçmişin mirasıyla sınırlayan bir anlayışa sahip olmadı. Parti, geçmişin devrimci mirasını aşarak geliştirmeyi daha ilk günden bir anlayış olarak benimsedi. Bu anlamda geçmişin mirası, TKEP/Leninist'in teorik, politik, ideolojik gelişiminin önünde engel; gelişimi sınırlayan bir kalıp değil, daha ileri sıçramanın, ileriye gitmenin eskiyi aşmanın kaldıracı olmuştur. Bu gerçeği, TKEP/Leninist'in bütün ideolojik, politik, teorik çizgisinde somut bir olgu olarak görmek mümkün.

Partiyi, "komünist" olma iddiasındaki bütün öteki parti ve örgütlerden ayıran temel çizgilerden biri budur. Teorik, ideolojik gelişimlerini durdurmuş, dünün mirasıyla yetinen, dün söylenenlerle yola devam etmeye çalışan parti ve örgütler pratikte aynılışır ve tek yumurta ikizi gibi birbirlerine benzemeye başlarken, sadece TKEP/Leninist devrimci marksizm-leninizme dayalı ideolojik politik açımları sonucu ayrı ve doğru çizgide; proletaryanın devrimci sınıf çizgisinde durabilmiştir.

Bu sözlerimiz soyut bir iddiayı değil, somut, gözle görülür, elle tutulur bir olguyu ifade ediyor. Hızla yaklaşmakta olan ve sayısız belirtiyi karşımıza çıkaran devrime karşı tutum bu olgunun bir kanıtıdır. Toplumu derinden sarsan ani gelişmeler her gün ve her yerde karşımıza çıkıyor. Bir devrimin belirtilerinden başka bir şey olmayan bu gelişmeler karşısında sadece sosyal reformistlerin değil oportünist parti ve örgütlerin de tutumlarını tek cümleyle özetleyecek olursak: Devrimin varlığını yadsımak, gelişmeleri birbirinden yalıtık, maddi

temelden yoksun ve tekil olaylar halinde değerlendirmek. Tıpkı hırsızdan korkan ev sahibinin kendini avutmak için "kedidir o kedi" deyip kafasını yastığa gömmesi gibi... Ancak gerçekler inatçıdır. Politikada gerçeklere gözlerini kapayanların varacakları yer ise politik iflastır.

TKEP/Leninist, gerçeğe, gerçeğin gözünün ta içine bakmaktan korkmayan devrimci komünist bir parti olduğunu tüm devrimci gelişmeler karşısındaki tutumu ve politikasıyla göstermiştir. Daha kuruluşunun ilk aşamasında, ilk aylarında ekonomik politik durumun devrimci karakterine işaret etmiş, devrimci durumu tespit etmiş ve böyleleri koşullarda devrimci komünist partinin hedeflerinin, pratik politikasının, bunlara uygun sloganların ne olması gerektiğini ortaya koymuştur.

Yaklaşan Devrimde Partinin Önemi

Bırakalım daha öncesini sadece son bir kaç aylık zaman bile nasıl bir devrimci süreçten geçtiğimizi anlatmaya yeter. Bizzat devletin tezgahladığı linç olayları; Genelkurmay Başkanı'nın, devletin tepesindeki adamın cephe çağrılarını, Kürt ulusunu "sözde vatandaşlar" diye tanımlaması, birbirini izleyen işçi eylemleri, çatışmalar, emekçi semtlerindeki halkın direnişi ve bunlara karşı burjuvaların tutumu... Bütün bu çelişkiler, çatışmalar, olaylar yığını bir tek maddi temelden besleniyor: Kapitalizmin ekonomik ve politik krizi.

Burjuva sınıfın en önemli temsilcileri toplumun bir kesimini diğer kesimine karşı cephe kurmaya çağırıyor ve

linç ayinleri düzenliyorlarsa bu burjuva sınıfın topluma egemen olamadığının, yönetemediğinin itirafından başka ne anlama gelir! Burjuvazi, topluma ne gerçek anlamda egemendir ne de yönetebiliyor. Düzeni ancak toplumun bir kesimini arkasına alıp diğer kesimine karşı savaş açarak, savaşarak ayakta tutabiliyor. Tekelci burjuva sınıf uzun yıllardır yönetemiyor ama savaşıyor ve tekelci kapitalist düzeni savaşla, süngülerin zoruyla sürdürebiliyor. Genelkurmay Başkanı cephe çağrıları yaparken, düzen yanlısı herkesi ateş hattına sürme açıklamaları yaparken bir gerçeği itiraf ediyor. "TSK" diyor Genelkurmay Başkanı "yıllardır savaşıyor." Bu sözler bir gerçeği ifade ediyor ama eksik. Sadece TSK değil, polis, MİT ve sıkça ihtiyaç duyulan sivil faşistler, kısacası düzen yanlısı tüm güçler yıllardır ateş hattında, iki ülke devriminin toplumsal ordusuna karşı savaşıyorlar.

Orta yerde toplumun bir kesiminin - azınlık kesiminin- toplumun diğer kesimine -çoğunluk kesimine, yani emekçi sınıflara ve Kürt halkına- karşı yaptığı bir savaş var ve bu olgu düşman cephesinin en yetkili ağızlarından çeşitli biçimlerde, bazen doğrudan, çoğunlukla dolaylı biçimde itiraf ediliyor ama bizim sosyal reformist ve oportünistlere sorarsanız böyle bir savaş yok.

Sosyal reformist parti ve örgütlerin bu tutumu anlaşılır bir durumdur. Onlar, devrimci durum ve iç savaş olgusunu kabul edemezler. Zira böyle bir kabul ve buna uygun bir pratik burjuvaziyle bütün köprülerin atılması demektir. O köprüler ki, varlıkları ve yeniden kurulumaları sosyal reformist parti ve örgütlerin varlık nedenidir. Ortalama sol dediğimiz oportünist parti ve örgütlere gelince: Bunlar, bir yandan kendilerine dünden miras kalan öğretilere böyle kavramlar olmadığı için, diğer yandan ve daha önemlisi sosyal reformistlerle köprüleri atmamak için bu gerçek somut olguların varlığını kabule yanaşmıyorlar. Sosyal reformistler burjuvazinin omuzlarına, oportünistler sosyal reformistlerin omuzlarına yaslanıyorlar.

Gerçek durum ise şudur: Türkiye ve Kürdistan dünyada devrime en yakın ülkeler arasında yer almaktalar. Uluslara-

rası burjuvazinin öfkelerini, kinini, düşmanlığını üzerimize çekmemizin; devrim güçlerinin ezilmesi söz konusu olduğunda Türk tekelci burjuvazisiyle yapılan emperyalist dayanışmanın nedeni budur. Kürdistan devrimi ve F Tipi zindanlar konusunda Türk burjuvazisinin emperyalistlerden aldığı sınırsız destek bu olguyu izaha yeter.

Uluslararası burjuvazinin bu düşmana özgü ilgisine karşılık Türkiye ve Kürdistan Devrimi, dünya proletarya hareketinin ve tüm ilerici güçlerin ilgisi ve desteğini kazanmış durumdadır. Sosyal reformistler ve oportünistler bu ilginin kendilerine olduğunu sanıyorlar, gerçekte bu ilgi her gün yükselen bir çizgi izleyen devrimin kendisindedir. Sosyal reformist ve oportünistlerin dünya devrimci güçleri karşısında "devrimci" görünmeye çalışmaları da bu gerçeği bir başka yoldan kanıtıyor. Çünkü, onlar da biliyor ki, gördükleri ilginin nedeni Türkiye ve Kürdistan'ın birleşik devrimidir.

Türkiye ve Kürdistan'da bir devrimin zorunluluğu ekonomik ve politik olgular tarafından öne çıkarılmış; değişimin zorunluluğu kendisini binlerce yolla ifade etmeye başlamıştır. İki ülke topraklarında yaşanan olayların, ani gelişmelerin, alt üst oluşların özet anlatımı ve anlamı budur. Emekçi kitleler ve Kürt halkı yaşamlarında tam bir değişiklik yapmak, kendilerini demir bir mengene gibi sıkıştıran koşullardan kurtulmak için çok çeşitli mücadele biçimlerine başvuruyorlar.

Kapitalizm tüm emekçileri birleştiriyor ve ayaklandırıyor. Ulusal baskı, Kürt ulusunu büyük bir özgürlük savaşına zorluyor. Koşulların ve mücadelenin etkisiyle her iki ülkede her gün yeni yeni insanlar politik yaşama uyanıyor ve harekete geçiyorlar. Bu uyanış devrimci kitle gösterilerine sokak eylemlerine ve devrimci çalışmanın öteki bütün alanlarına yansıyor.

İşte böyle koşullarda bütün bu olguları gören, buna uygun politika üreten, slogan ve hedefleriyle kitleleri yönlendiren devrimci bir komünist partinin varlığı yaşamsal bir önem kazanır. Çünkü işçi sınıfı ve halk kitlelerini sadece proletaryanın devrimci sınıf partisi dev-

rime hazırlayabilir; devrimde zaferin biricik teminatı ve bir devrimin başlıca belirtisi olan iktidarın fethine yönlendirilebilir. İşçi sınıfı, tarihi devrimci misyonunu yerine getirmek için gereken teorik, politik ve örgütsel yeteneği ancak Leninist Parti'yle, devrimci sınıf partisiyle kazanabilir.

Parti Bayrağı Her Yere Her Eyleme!

Tekelci kapitalizmin ekonomik ve politik krizi, şimdiden sayıları onbinlerle ifade edilen kitleleri harekete geçirmiş bulunuyor. Bu bir olgudur. Ama devrimin sayıları on milyonları bulan kitlelerin eylemiyle gerçekleşeceğini düşündüğümüzde şunu söylemek gerekiyor: Harekete geçmiş kitlelerin dışında çok büyük bir potansiyel güç daha harekete geçmeyi bekliyor.

Kadrolar, sempatizanlar ve taraftarlar hareket halindeki güçlerin yanı sıra harekete geçmeyi bekleyen bu büyük güçle de bağ kurmak, onu harekete geçirmek, hareket halinde olanları örgütlü- iktidar hedefli duruma getirmek göreviyle karşı karşıyalar. Böyle ağır, geniş, kapsamlı bir görevin günlük, alışılmış mücadele temposuyla yerine getirilemeyeceği açık. Böyle bir görev ancak on kat, yüz kat artmış bir enerji çalışmayla; gece gündüz, dur durak bilmeyen bir anlayışla yerine getirilebilir.

Parti'yi, Parti'nin sloganlarını, politikalarını her gelişme karşısındaki tavrını hareket halindeki ve harekete geçmeyi bekleyen kitlelere taşımak yaşamsal önemdedir. Çünkü, savaşıma atılmış ve atılmaya hazır kitleler ne için savaşıklarını ve nasıl savaşacaklarını bilmek isterler. Onlara bunu Leninist Parti'den başkası öğretmez.

Devrim güncel mücadelenin hedefidir. Kürt halkına, işçilere, emekçilere bütün iktidarı fethetmek için; Geçici Devrim Hükümeti için savaşmaları gerektiğini; yapacakları tüm özverilerin dökecekleri kanın bu hedefler için değeceğini, onlara sadece Leninist Parti anlatabilir.

Şimdi her fabrikaya, her mahalleye, her okula, her köye Parti bayrağını götürmenin, geniş kitleleri partiyle tanıştırmamızın zamanıdır.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Gebze M Tipi Zindanında bulunan Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan, bugün Ölüm Orucu eyleminin 66. gününde. Büyük bir kararlılık ve iradeyle eylemini sürdürüyor. Düşmana "Bunlar Komünden beri böyleler" dedirten bir iradedir bu. Serpilimiz, bütün bir tarihin devrimci coşkusu içinde duyarak, "Şarkı söyleyen yarınları hazırlamak" için yürüyor. "Bu yürüyüş hepimizin" diyor. Zindanda olsa bile asla yalnız olmadığını biliyor. Ve Muratça, Sibelce, Aysunca taşıyor bayrağı... Son nefeslerinde dahi Leninizmi soluyan, yoldaşlarına duydukları sonsuz güven ve kapitalizmin yıkılacağına duydukları sonsuz inançla yürüyen, zindan savaşlarında ölümsüzleşen yoldaşlarımız gibi.

Tarihe Leninistçe ad koymak için...

Seni, Hepinizi Çok Seviyorum

Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan'ın, dışarıdaki bir yoldaşına yazdığı, 20 Ağustos 2005 tarihli mektubundan...

"... Sabah kalktığımдан beri mektup-kart yazıyorum. Bir o mektuptan bir buna geçe geçe valla allak bullak oldum. Pek bir şey yazamazsam bana darılma olur mu? Mektuplar böyle toptan elimize geçince ve birçoğunun üzerinden de fazla zaman geçmiş olunca, bir de biz bekletmeyelim dedik. Ama daha geniş bir zamanda daha uzun sohbetler yaparız... En azından ben her birinizle sohbet etmek, sizleri satırlarda da olsa biraz tanımak ve paylaşılabilir her duyguyu, düşünceyi, politik değerlendirmeleri paylaşmak istiyorum. Bu yolculuk hepimizin... en az benim ne hissettiğim kadar, sizlerin de neler hissettiği, nasıl olduğu önemlidir benim için... Seni, hepimizi çok seviyorum."

Sevgili Yoldaşlar

Partimizin 16. mücadele yılının coşkusu ve heyecanıyla sizleri kutluyoruz...

Geride bıraktığımız 15 yıl, devrimci proletaryanın öncüsü Leninist Parti'nin pratik ve politik öncülüğünün güçlü adımlarıyla doludur. Politikalarındaki tutarlılık ve cüret, halklardaki umudu alevlendirmiştir...

Ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızı bizlere öğrettiği gibi gözlerimiz yarımlarda, geleceğe olan inanç ve kararlılıkla ilerliyoruz devrime, sosyalizme Zaferimizin daha da yaklaştığı inancıyla...

Sevgiyle...

"...
Savruluyor elinde rüzgarların
Buzla beyaz saçları karların
Esiyor güneşli bir bahar fırtınası
Yürüyor Lenin'in yolunda
Yürüyor

Lenin'in
Partisi"

N. Hikmet

CEZALAR BİZİ YILDIRAMAZ

24 Ağustos 2005 tarihinde Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde TKEP/L davasından 'anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye teşebbüs' suçuyla yargılanan Zuhul Sürücü ve Sedat Hayta'nın mahkemeleri görüldü. Biz DETAK'lı aileler olarak destek vermek amacıyla duruşmaya katıldık. Duruşma sırasında söz alan Zuhul Sürücü "ben sosyalistim, bu mahkeme de beni bundan dolayı yargılıyor" dedi. Ve mahkemenin vereceği kararın kendisi için önemli olmadığını, çünkü asıl kararı verecek olanın işçi sınıfı ve emekçi halklar olduğunu söyledi. Bu mahkeme salonunda daha önce yazılı olan "Adalet mülkün temelidir" sözlerinin de her şeyi ifade ettiğini yani adaletin de mülkiyet sahiplerinin mülkiyetini korumak için var olduğunu söyledi. Hakkında iddia edilen suçlamaların hiç birinin herhangi bir delile dayanmadığını ve en başından beri bunların hiç birini kabul etmediğini söyledi. "Kendi yasalarımıza uymuş olsaydınız ben 6 yıldır hala yargılanıyor olmazdım" dedi mahkeme heyetine. "Mahkemeyi ne kadar ciddiye aldığınız, şu anda mahkeme sırasında uyumanızdan belli, vereceğiniz kararın benim için hiçbir önemi yok" diye bitirdi. Daha sonra mahkemeye ara verildi. Uzun bir beklemeden sonra mahkemenin müebbet hapis cezası kararı, Zuhul Sürücü'nün attığı sloganlardan anladık. Biz dışarıda mahkeme sonucunu beklerken, mahkeme salonundan "Cezalar Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganlarını ringe bindirilene kadar atmaya devam etti. Biz de dışarıda "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarımız ve alkışlarla destek verdik.

Zuhul Sürücü, yaptığı iddia edilen "yoğunluklu eylem"lerden dolayı 24 Kasım 1999'dan beri tutuklu bulunuyordu. Zuhul Sürücü, daha önce de 1996 yılında, henüz 16 yaşındayken gözaltına alınmış, yoğun işkencelerden geçirilmiş ve tutuklanarak Sağmalcılar Cezaevi'ne konmuştu. 1 yıl tutukluluktan sonra, özgürlüğüne kavuşmuştu.

DETAK

(Devrimci tutsak Aileleri Komiteleri)

Ölüm Orucu Eylemine Bir Ses De Gülsuyu'ndan

Devletin binbir türlü baskısına saldırılarına, zindanlar sorununu yok saymasına ortalama solun eylemi bırakmasına ve zindanlarda yaşanan sindirme politikasına rağmen Ölüm Orucu büyük bir kararlılıkla sürüyor. Kimi ortalama sol dergilerde çıkan, Ölüm Orucu'nu karalayan, yenilginin teorisini yapan yazılara en iyi cevabı yine tutsaklar veriyor. Ortalama sola inat, devrimci tutsaklar bedenlerini açlığa yatırarak devletin zindanlar konusundaki politikalarını boşa çıkarıyorlar; bedenlerini ölüme yatacaklarını ama asla teslim olmayacaklarını tarihin defterine altın harflerle kazıyorlar.

Bizler de Gülsuyu'nda bulunan Mücadele Birliği okurları olarak Gülsuyu Fatma Hanım'a "Ölüm Orucu Sürüyor-Mücadele Birliği" yazılı bir pankart astık. 20 Ağustos günü saat 15.30 sularında astığımız pankarta insanların, özellikle araçla geçenlerin, dikkati yoğundu.

Kitleleri bilinçlendirme ve harekete geçirmek için çalışmalarımız tüm hızıyla devam edecek.

**SERPİL CABADAN YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

Gülsuyu'ndan Mücadele Birliği Okurları

GAZİ'DE 17'LER İÇİN ANMA

Demokratik Haklar Birliği tarafından 14 Ağustos 2005 Pazar günü Gazi Cemevi'nde yapılan anmada yüzlerce insan 17'leri andı. Yapılan bu anmada açık kürsü oluşturuldu ve herkes ölümsüzleşen devrim savaşçıları ve sürdürülen mücadele ile ilgili görüşlerini paylaştı. Birçok insan o kürsüde faşizme karşı olan kinini ve öfkesini dile getirdi. Analar kürsüye çıkıp, savaşın şiarını haykırdı. Daha sonra halka yemek dağıtıldı. Ardından sahneye Grup Munzur çıktı. Türküleri ve marşlarıyla tüm halkı coşturdular. Gözlerdeki o kinin sanki dışarı vurmuştu söylenen parçalar.

Evet onlara ve onlar gibi bedenlerini toprağa düşüren devrim savaşçılarına sözümüzdür. Dökülen kanlarının hesabı sorulacak.

**ZAFERE KADAR
ANILARINI YAŞATACAĞIZ!**

16. YILINDA LENİNİST SAFLARA

THKO'dan aldığımız bayrağı 16. yılımızda Leninist Parti'de dalgalandırıyoruz. partimizin 16. yılı dolayısı ile İkitelli, Esenyurt ve Bayramtepe'de "THKO'dan TKEP/L'ye TKEP/L'den Zafere" pullarımızı emekçilerin yoğun olduğu yerlere astık.

İstanbul'dan Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu haberi yayınıyoruz

16. YILINDA LENİNİST SAFLARA!

GAZİ'DE AFİŞ ÇALIŞMASI

Merhaba Mücadele Birliği Okurları
Bizler Gazi Mahallesi'ndeki
Leninistler olarak, Leninist Parti'nin 1
Eylül'de 16. yılına girişini kutlamak için
çalışmalarımıza bütün hızıyla devam ediyoruz.

Yine Gazi Mahallesi'nde bu çalışmalarından biri olan "16. Yılında Leninist Saflara" afişini yaparken, yanımıza kırmızı, Şahin marka bir oto yaklaştı, içerisinde 4 tane sivil polis olduğu araç aniden durdu. Daha sonra otomobilin içerisindeki polisler hızla üzerimize doğru geldi. Biz ani bir manevrayla onları atlattık. Etrafımızı çevirdikleri anlaşılın sivil araçlarla ablukayı daraltmaya çalıştılar. Fakat atik davranmamızdan dolayı bizleri yakalayamadılar.

Yaptığımız sadece afiş çalışmasından bu kadar korkuya kapılan devlet güçlerinin, uygulayacakları baskılar, Leninistlerin yeni çalışmalarını durdurmaz, engelleyemez.

Baskılar Bizi Yıldırıamaz!

Gazi'den Leninistler

BÜTÜN GÖZLERİN ÇEVİRİLİ OLDUĞU YERDE

Merhaba Mücadele Birliği okurları.
Sizlere Gazi Mahallesi'nden, proletaryanın devrimci sınıf partisinin 16. kuruluş yıldönümü ile ilgili yapılan çalışmalarından haberdar etmek istiyoruz. Çevremizde bulunan fabrikalarda, atölyelerde vb çalışan işçileri çalışmalarımıza katıyoruz. İşçi arkadaşlarla birlikte yürüttüğümüz çalışmalardan biri olan kuşlama eyleminde, Gazi Mahallesi, Karayolları, Küçükköy, Esentepe ve 50.Yıl mahallelerinde, emeklerinden başka satacağı olmayan işçilerin sömürüldüğü fabrikalara, tekstil atölyelerine ve Sanko Sanayi Sitesi çevrelerine kuşlama sırasında özellikle de fabrikalarda çalışan işçiler, bir anda bizleri fark edip yoğun bir şekilde alkışladılar.

Bu bizi müthiş sevindirdi. Çalışmalarımızın insanlar arasında, özellikle de işçiler arasında ses getirmesi içimizi coşkuyla doldurdu. Yeni çalışmalara katılmak için bize güç verdi.

**16. Yılında Leninist Saflara!
Dünya Emeginin Olacak!**

**Gazi Mahallesi'nden
Leninist İşçiler**

LENİNİSTLERDEN...

Kolektifimizin 16. yılını, tüm işçi ve emekçilere duyurmak amaçlı yaptığımız çalışmalardan bir tanesi de duvarlara şablonlarla yazdığımız duvar yazılarıdır. Gazi Mahallesi'nde tüm halkın görebileceği merkezi yerlerdeki duraklara ve duvarlara "16. Yılında Leninist Saflara Mücadele Birliği" yazılmaları yapılmıştır.

**İstanbul'dan
Leninistler**

LENİNİST PARTİ'NİN SESİ ESENYURT VE BAYRAMTEPE SOKAKLARINDA*

Partimizin 16. mücadele yılına girmeye hazırlandığı şu sıralarda, çalışmalarımız aralıksız sürüyor. Kürt ve Türk emekçilerinin bir arada yaşadığı Esenyurt ve Bayramtepe halkı arasında yıkımlar ile birlikte çalışmalarımızı yoğunlaştırmış durumdayız. Şimdi artık buralarda, Leninist Parti'nin, "devrimin ve iktidarın" sesi yankılanmaktadır.

16. yılımız dolayısıyla Bayramtepe ve Esenyurt'a "16. Yılında Leninist Saflara" yazılı afiş, pul ve kuşlamalarımızı yaptık. Emekçi halkın ilgisi ise görülmeye değerdi. "Bizim çocuklar yine iş başında" diyor emekçi analarımız. Bayramtepe'de faşistlerin toplantı yaptığı derneğin duvarına yapılmış olan "Bayramtepe Faşist Odaklara Mezar Olacak TKEP/Leninist" yazılması ise, emekçi halkın ilgisini çekti. Fabrikaların yoğun olduğu Esenyurt ise uzun bir süreden sonra Denizlerin yoldaşlarını ağırlamanın gururunu ve sevincini yaşıyor...

**ESENYURT VE BAYRAMTEPE EMEKÇİ HALKI
16.YILINDA LENİNİST PARTİ SAFLARINA!**

Esenyurt ve Bayramtepe'den Leninistler

THKO'dan TKEP/L'ye TKEP/L'den ZAFERE

15 Mücadele tarihini geride bırakırken Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşlardan aldığımız bayrağı onurla ve onlara layık olarak taşıyoruz. THKO'nun geleneğini sürdürmek tabii ki kolay değil. 33 yıllık tarihte, tarihin akışına uymayanlar tarihin gerisine düştüler; ona ayak uyduranlar da, tarih yazdılar. Agit, Tank, Murat, Aysun, Sibel tarih yazdılar. Serpil yoldaş zindanlarda tarih yazmaya devam ediyor. Leninist Parti, savaşımı sürdürüyor. 16. savaş yılını da, zor, çetin, kavga dolu bir yıl olarak geçirecek; bayrağı yükseltecek, zafere doğru yürümeye devam edecek.

Bizler Parti'nin 16. yılını Bayramtepe'den selamladık. Bayramtepe'deki birçok duvara Leninist Parti'nin imzasını, sloganlarını, parti amblemi orak-çekiç-yıldızlı büyük puntolarla resmettik.

"16. Yılında Zafere, Partiye", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Ev Yıkımlarına Karşı Devrime", "Ölüm Orucu Sürüyor" yazılmaları Bayramtepe Meydanı'na ve en işlek yerlere yapıldı.

Orak-çekiç-yıldızlı Partimizin amblemini büyücek bir duvara yaptık. Parti'nin 16 yılını selamladık.

Bayramtepe'den Leninistler

NOT: Elimize posta yoluyla ulaşan bu yazıları haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

Merhaba Agit

Biz geldik; yoldaşların. 12 yıl oldu sen bu ölümsüzlük ya-
tağına uzanalı. 12 yılda kolektifimiz daha güçlendi, köklerini
daha bir saldı Türkiye ve Kürdistan topraklarına. Bütün bunlar-
da senin emeğin, bitip tükenmeyen enerjin ve fedakarlığın var.
Bugün ölümsüzlük yatağının başında bulunan genç yoldaşların,
senin eşsiz adanmışlığını kendilerine örnek alıyorlar. Üzerinde
biten ayrıksı otları temizlemişler güzelce, boyatmış olan bir fi-
danın dibini açmışlar; gül ağacı da daha bir gürleşmiş bu sene.

Yoldaşların sulamış-
lar toprağını. İçim-
den sözler, duygular
sökün ediyor, tutuyo-
rum kendimi. "Agit
Yoldaş Ölümsüzdür"
pankartı açılıyor ba-
şucunda, adeta seni
tüm rüzgarlardan ko-
rumak istercesine bir
yelken gibi göğsünü
kabartıyor. Saygı du-
ruşundayız yoldaş,

başucunda nöbet bekler gibi. Bir işçi olarak yaşadın sen. Emek
senin en büyük mutluluğundu ve bir işçi olarak ölümsüzleştin.
İşçi yoldaşların var başucunda; duyguları rüzgarla savruluyor:
"Ölenler dövüşerek öldüler / Güneşe gömüldüler / Vaktimiz yok

onların matemini
tutmaya / A-
kın var güneşe
akın / Güneşi

Zapdedeceğiz / Güneşin zaptı yakın". Şimdi genç bir kadın yol-
daşın seni anlatıyor. Senin işçi yüreğini, Kürdistanlı bir komü-
nist olarak kolektifimizle tanışmanı ve kuşatıldığın evde, düş-
manın işkencehanelerinde boyun eğmeyişi... Seni anlatıyoruz

Agit. Senin, söylediklerini yapma konusundaki i-
nadını. Kolektifin değerlerini herşeyin başına koy-
manı, bir gerilla olarak yaşamını, sevecenliğini, fe-
dakarlığını, bilimsel düşünceye ve silahlara olan
merakını. Bal yoğuran beyninin çalışkanlığını, ulu-
sal hareketten bizim saflarımıza gelirken nasıl tar-
tıştığını, öğrenme tutkunu... cesaretini.

Sonra genç yoldaşların şiirler okuyorlar; senin
adınla güzelleşen şiirler... sonra "Sıra Neferi"
marşını okuyoruz. Ve senin için bestelenmiş marşı:
"İçimizde yaşar umut / Sevdamızda yaşar kavga /
Barikatlarda Yaşar Bulur". Ve yeniden sloganlar
yarıyor göğü.

İstanbul'da bir yaz akşamı... Senin başucundayız yoldaş.
Her sene senin başucunda olmaya, seni, devrim davasının ye-
nilmezliğini anlatmaya devam edeceğiz.

"Qui Vivra verra / Et çaira et çaira..."

Merhaba Sevgili Dostlar

yaşanıyor. Baskılar her geçen gün biraz daha artarak ağırlığını hissettiriyor. Kapitalistler öylesine sıkı tutuyorlar ki işi, ça-
lışma sistemlerini yasallaştırarak işçiyi tamamen kendi himayesine alıp, aç bırakarak kendisine muhtaç hale getiriyor. An-
cak bu yasaların ve bu sistemin kendi sonlarını da getireceğini burjuvazi bizden daha iyi biliyor.

Bir patron ve müdür arasında şöyle bir konuşma geçiyor;

Müdür: Bu hükümeti nasıl buluyorsunuz efendim?

Patron: bu hükümet her şeyi iyice karıştırdı. Yeni yasalar sözde iç güvenliği yasaları, işçiyi hepten isyana sürükler.
Durumu hiç iyi görmüyorum. Bu sessizlik iyiye işaret değil. İşsizler ordusu iyice çoğaldı.

Düşündüğü ve söylediği önce kendi başına geliyor. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra fabrikasında sendikal hareke-
tin başladığı haberini alıyor.

Aslında işçiler, sınıfsal sezgileriyle birçok şeyi hissediyorlar. Ama kapitalizm yayın organları ve esnek çalışma denen
yoğun sömürü sistemi, işçi sınıfının bu durumu (sessiz savaş diye adlandırdığım) görmesini engelliyor.

Evet dostlar, işte tam burada biz Leninistlerin devreye girmeli, işçi arkadaşlarımızı elimizdeki yayın organlarımızı
kullanarak bilinçlendirmeliyiz. Ve bir an evvel bu sessiz savaşı lehimize çevirmeliyiz.

İzmir'den Bir Leninist İşçi

GAZİ HALKI YIKIMLARA KARŞI MÜCADELEDE KARARLI

“Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında sürdürülen gecekonduların yıkımına karşı, işçi ve emekçiler sermaye sınıfına kitlesel olarak tepkilerini sürdürmeye devam ediyor. Yıkım politikalarına karşı her geçen gün işçi ve emekçiler daha da bütünleşerek eylemlerini sürdürüyorlar. Bu eylemlerden biride çoğunluğu işçi ve emekçilerin oluşturduğu Gazi Mahallesi’nde gerçekleşti. Gazi Halk Platformu adı altında tek yürek tek yumruk olan gazi halkı yıkımlara karşı kitlesel olarak tepkilerini gösterdiler.

Gazi halkı akşam saat 20.00’den önce heykel parkında toplandı. Daha sonra saat 20.00’de düzenli bir kortej oluşturulup eyleme başlandı. “Yıkımlara Karşı Mücadeleye Gazi Halk Platformu” yazılı pankart açıldı ve meşalelerin yakılmasıyla eylem başladı. Heykel parkının önünden başlayan yürüyüş cola fabrikasının önünde bitirilmesi planlanıyordu. Fakat eylemin coşkusu ve kararlılığı, kısa zamanda etkisini gösterdi ve yaklaşık 750 kişiyle başlayan eylem, kısa zamanda yaklaşık 2.000 kişiye ulaştı. Eylem sırasında yürünen yol, halk tarafından tamamen trafiğe kapatıldı. Eylem sırasında sık sık “Evlerimizi Yıkanların İktidarını Yıkacağız”, “Yıkımlara Karşı Mücadeleye”, “Halkımız Saflara Hesap Sormaya”, “Gazi Halkı Direne Direne Kazanacak”, “Barınma Hakkımız Alınmaz”, “Yıkımlar Devletin Direniş Bizimidir” şeklinde sloganlar atıldı. Sermaye sınıfına karşı tepkilerin büyüyerek devam ettiği eylemde Şair Abay Lisesi’nin önüne kadar

yüründü. Bu arada basın mensuplarının eyleme olan ilgisi de gözlerden kaçmadı. Şair Abay Lisesi’nin önüne gelindiğinde herkesin düşüncesini özgürce söyleyeceği açık kürsü oluşturuldu. Yapılan konuşmalarda yıkılan yoksul evlerinin yerine işçi ve emekçilerin yararlanamayacağı lüks villa ve oteller yapılacağına değiniler; “Zenginliklerine zenginlik, karlarına kar katmak isteyen kapitalistler biz işçi ve emekçilerin nerede barınacağını düşünmüyorlar. Onların tek düşündüğü şey bu yıkımlardan sonra kazanacakları paradır. Sermaye sınıfının işçi ve emekçilere yani hayatı üretenlere her yönüyle saldırıyor. Katliamlar yapıyor, işten atıyor, evlerimizi yıkıyor bizleri ve özellikle gençliği uyuşturucuya, alkolle, fuhuşa iterek boş, düşüncemeyen beyinler haline getirerek, kendi sömürü düzenini daha kolay sürdürmeye çalışıyor. Artık yaşam önümüze ‘Ya Kanlı Savaş Ya da Yok Oluş’ seçeneklerini sunuyor. Üçüncü bir seçeneğimiz yok. Bizler de ya evlerimizin yıkılmasına müsaade edecek sokakta kalacağız, ya da birlik ve beraberlik içinde yıkımlara ve çürümüş olan sistemin tüm saldırılarına karşı mücadele edeceğiz” denildi.

Yıkımlara karşı mücadele kararı alan Gazi halkı daha sonra yolu trafiğe kapatarak halay çektiler. Halay çekildikten sonra, yaklaşık iki buçuk saat süren eylem sonra erdi.

EVİMİZİ YIKANLARIN İKTİDARINI YIKACAĞIZ!

“EMEĞİMİZ ONURUMUZDUR”

Gazi Mahallesi’nde 1.500 ev için yıkım kararı verilmiş durumda. Burjuvazi bugüne kadar Gazi Mahallesi’ne sayısız akınlar düzenledi. Devrimin bu mahallede boy atıp gelişmesini engellemek için denemedik yol bırakmayan devlet, çareyi Gazi Mahallesi’ni toptan yıkmakta aramaktadır. Devlet, ancak Gazi Mahallesi’ni haritadan silerse ayaklanmanın korkutucu anlarından kurtulacağını düşünmektedir. Gazi Mahallesi’nde gerçekleştirilmeye çalışılan yıkımlarla ilgili, gecekonduların sakınlarından biriyle yaptığımız kısa röportajı yayınlıyoruz

Y.E.Mücadele Birliği: Kaç yıldan beri Gazi Mahallesi’nde oturuyorsunuz?

Gecekondular Sakini: 20 yıldır burada, gecekonduda yaşıyoruz, vergi veriyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: Yıkımlar için ne düşünüyorsunuz?

Gecekondular Sakini: Bizlerden vergi alıyorlar. Biz evlerimizi yıkmalarına izin vermeyeceğiz. Tapularımızı vermeleri gerekiyor. Yıkacak yer arıyorlarsa Sabancıların villalarını yıksınlar.

Y.E.Mücadele Birliği: Devlet, gecekondular karşılığında daire vereceği vaadinde bulunuyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, sizce inandırıcı mı?

Gecekondular Sakini: Devletin halka sunduğu tek şey göz barmasından başka bir şey değildir, inanmıyoruz!

Y.E.Mücadele Birliği: Yıkım ekipleri geldiğinde ne yapacaksınız?

Gecekondular Sakini: Barikat kurmalıyız, devrimcilerimize öncülük yapması gerekiyor. Biz yıllardır bedel ödüyoruz. Yine öderiz. Emegimiz onurumuzdur. Halk olarak bizler hazırız. Gazi Mahallesi’nin halkı onurludur.

Bir Gecekondular Sakini

KÜÇÜKÇEKMECE’DE PANKART ASMA EYLEMİ

Emekçi halklar direniyor. Defalarca devlet tarafından çeşitli baskılara, devletin yok etme politikalarıyla karşı karşıya kalan yoksul emekçi halklar, bu kez de yıkım tehdidi ile karşı karşıyalar. Onların dışından, tumağından, yediğinden, içtiğinden kasıyacak yaşamından ayrırdığı, biriktirdiği paraları ile yaptıkları derme çatma gecekondularını devlet yıkmak istiyor.

Bu saldırıya şimdi de Bayramtepe, Ayazma, Hazine bölgesinde oturan emekçiler maruz kalıyor.

Niye maruz kalıyorlar biliyor musunuz? Çünkü evleri Olimpiyat Stadı’nı çevreliyor. Zenginlerin devleti, yabancı sermayedarlar oraya gelince kötü görüntüyle karşılaşmasınlar diye insanların yaşamını hiçe sayıp, elektriğini kesiyor, onları karanlıkta bırakıyorlar. Ancak bunların çözüm olmadığını gören devlet, hem kendi ayıbını örtmek hem de insanların topraklarını Türk, Kürt ve yabancı burjuvalara peşkeş çekmek için, buralara oteller, konutlar yapıp, insanları sömüren kan emicileri ağırlamak için şimdi buraları yıkmak istiyor.

Bayramtepe’de halk, barikatlar kurup ilk saldırıyı püskürtmüştü. Bayramtepe, Hazine, Ayazma emekçileri yıllardır tüm zorluklara rağmen Türk-Kürt emekçileri olarak hep bir arada yaşadıkları, halen de yaşıyorlar. Bayramtepe’de Ayazma’da düşmana karşı hep birlikte oldular. Biz Leninistler de barikatlardan bugüne hep yanlarında olduk. Onlara defalarca bu yıkımların devletin bir siyaseti olduğunu ve devletin zenginlerin, sermayenin devleti olduğunu anlattık. Bu nedenlerle tüm bu saldırıların faşist burjuva devletin yıkılması ile son bulacağını göstermek içinde 1 hafta içerisinde Hazine, Ayazma ve Bayramtepe’nin çeşitli yerlerine “Evimizi yıkan Sermayenin İktidarını Yıkalm MÜCADELE BİRLİĞİ” yazılı pankartlarımızı astık. Bir hafta asılı kaldılar. Halkın yoğun ilgisini çekiyordu. En merkezi bölgelere asıldı pankartlar. Evet emekçiler, K. Çekmece’nin ezilen yoksul Türk ve Kürt halkları evimizi yıkan sermayeyi ancak onun iktidarını yıkarak durdurabiliriz. Bu nedenle sizleri, 16. savaş ve mücadele yılına girmeye hazırlanan Leninistler öncülüğünde Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği ağını örecek mücadele etmeye çağırıyoruz.

**EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN İKTİDARINI YIKALIM!
16. YILINDA LENİNİST SAFLARA**

Bayramtepe’den Leninistler

Kuruluşlarını “tarihin düş uykusundan uyanması” gibi abartılı tanımlamalarla ifade eden 78’liler

Vakfı, 2004 yılı Aralık ayından beri “Darbeciler Yargılan-sın” başlıklı bir kampanya yürütüyor. Darbecilerin şahsında 12 Eylül’ü yargılamayı hedefleyen 78’ler Vakfı’nı oluşturan bileşenlere baktığımızda, iddialarının tersine 68’liler Vakfı’ndan bir farklarının olmadığını görebiliyoruz. 68’liler Vakfı bugün nasıl mücadele kaçkınlarının demir attıkları bir liman haline gelmişse 78’liler Vakfı da “güçleri tükenip takati kesilenler”in, “bir yapıp üç bozarak akılları şaşanlar”ın, “amip gibi bölünenler”in toplandıkları bir yer haline gelmiştir.

Kendilerini “özneler arası özne” olarak tanımlayan 78’lilere bakınca insanın aklına ilk Marx’ın o ünlü “*Bu kadar çok sesli türküde bir tek yüreğin sesi eksik*” sözü geliyor. Bugün kendilerini 78’liler olarak ifade edenler bırakalım “özneler arası özne” olmayı, “özne” olabilmeyi başaramamış değiller. Şimdi arz-ı endam ediyor oluşlarının tek nedeni insan aklının unutkanlıkla sakatlanmış olmasına duydukları güvendendir. Birilerinin çıkıp onlara eski mücadele yoldaşları “ateş çemberleri”nden geçerken kendilerinin nerede, ne yap-

78’LİLERİN GERÇEK ZİHNİYETİ

tıklarını sormayacağını düşünmele-rindedir.

Bugün 78’liler Vakfı’nı oluşturanlar 12 Eylül’e karşı mücadeleyi sürdüremedikleri için devrimci saf-lardan uzaklaştılar. Bu süre zarfında elbette tarihin akışı durmadı; tarih “düş uykusu”na daldı. Düş uykusuna dalanlar, kendileriydi; etraflarında olup bitene kayıtsız, kapağı atabildikleri yerlerde “nostalji” yaparak eylemsizliklerini yıllarca sürdürdüler. Pasifizm onların temel çizgisi oldu. Yıllarca genç insanlar üzerinde hayal kırıklığı yarattılar. Onlara bakanlar, kollarını kaldırmaya takati kalmamış yenik bir kuşağı gördüler. Ve bugün, “78’liler Tükenmez” diye-rek yeniden arz-ı endam ediyorlar. Elbette 78’liler bunu geçmiş dönemin ciddi bir özeleştirisini yaparak ve yeni dönemde, dönemin devrimci karakterine uygun bir mücadele anlayışıyla biçimlenerek yapmıyorlar. Onlar bunu daha çok “siyasal rant” elde etmek, sarsılmış olan konumlarının üzerini örtmek için yapıyorlar.

“78’liler Vakfı”nı oluşturan bireyler asıl niyetlerini, geçen sene Bodrum’da Kenan Evren’i ve darbe-

cileri teşhir amaçlı yapmayı düşündükleri karikatür sergisinin engellenmesi üzerine temsilcilerin yaptığı konuşmada açığa vuruyorlar: “*Bir resim sergisine bile böyle bir*

engel çıkarılırsa o zaman geçmişteki engelleri nasıl aşacağız, toplumsal barışı nasıl sağlayacağız?” diyor Ce-lalettin Can. Açık ki 78’liler geçmişin “pürüzleri”nden kurtularak “toplumsal barış”ı sağlamayı hayal ediyorlar ve elbette nasıl kendileri kamburlarından kurtulamıyorlarsa, geçmişin “pürüzleri”de öyle bir çırpıda halledilmiyor. Ve sistem yapısı gereği “yeni pürüzler” çıkarmaya devam ediyor.

Şunun çok açık bir şekilde görülmesi gerekiyor: Faşizme karşı mücadele 78’lilerin anlayışıyla değil, devrim mücadelesini her koşul altında sürdürenlerin anlayışıyla verilir. “Toplumsal barış”ı sağlamak amacıyla yola çıkanların sonu, hep sisteme yedeklenmek olmuştur. Faşizme karşı mücadeleyi kazanmak isteyen herkes, “toplumsal barış” değil ama “toplumsal devrim” anlayışıyla yola çıkmalı; günümüzün somut ve yakıcı sorunu haline gelen devrimci iktidarın ele geçirilmesi için programını ortaya koymalıdır. “Toplumsal barış”ı sağlayacak olan da “toplumsal devrim”den başkası değildir.

Son süreçte polis eliyle sivil-faşistlerin saldırıları git gide artmaya başladı. En son Beşiktaş ACM önünde Ölüm Oruçları

ile ilgili bir basın açıklaması yapan Leninistlere çevik kuvvetle birlikte Sarıyer Ülkü Ocağından olan faşistlerin saldırısından sonra geçtiğimiz hafta da Gazi Osman Paşa’ya bağlı olan Sultan Çiftliği’nde faşistlerin satırlı-bıçaklı saldırısına uğrayan üç kürt genci yaralandı. Buna tepki gösteren yaklaşık 2 bin kişi faşist yuvası olan ülkü ocağının önünde toplanarak faşistlerin yaptıklarının cezasız kalmaya-çağını haykırdılar. Kitleye çevik kuvvet gaz bombalarıyla saldırıp, dağıtmak istedi ancak faşizme karşı halkın öfkesi

FAŞİSTLERE ANLADIKLARI DİLDEN CEVAP

iyice doruğuna ulaşmıştı ve kitlede gaz bombalarına karşı molotoflarla cevap verdi.Ülkü ocağındaki faşistler polisin korumalığına oradan kaçırıldı.

Yaklaşık 2 gün süren bu olaylar bize faşist saldırılar karşısında halkın kitlesel ve örgütlü şiddeti kullanmaya hazır olduğunu, faşizme anladığı dilden cevap vereceklerini gösterdi. Bütün gelişmeler Leninistlerin öngörülerini doğrular yönde. Devrimimiz, şiddetli bir iç-savaşın sonunda zafere ulaşacak. Şimdi yapılması gereken başta ruh halimiz olmak üzere tüm hazırlığımızı buna göre yapmaktır.

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

BİR SEMT PAZARINDAN İZLENİMLER

Bir cuma günü, alıp pazar arabasını, pazara gidiyorum. Bu ilk pazara gidişim değildi, yaşananlar da ilk değildi, biliyorum. Ama ben ilk kez, görmek için bakıyorum. İnsan nasıl da kör adam rolü oynayabiliyormuş, şimdi anlıyorum. İnsan hayata gerçek gözle bakınca sanki ameliyattan yeni çıkmış, gözleri yeni açılmış gibi oluyor. İnsanlar, yanındaki tezgahlarda konuşulanları duymayacak kadar sağır ve insanların elli bin lira için tezgahtan tezgaha koştuğunu göremeyecek kadar kör olabiliyormuş meğer. Ve burada aklıma birbirinin peşi sıra Lenin'in iki sözü geliyor "*Duyamak istemeyenden daha kötü sağır olamaz*" diyor İlyiç. Bir de "*Kör olan bir çift göz, görmek istemeyen bir çift gözden daha kör olamaz.*"

Yaşananlar anlatmakla bitmez. Ama beni çok etkileyen birkaç sahneyi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bir anneyle 5 yaşlarındaki kızı, ucuz takılar satan tezgaha yanaşıyorlar. Çocuk takılardan birinin fiyatını soruyor. 1 YTL olduğunu öğrenince yalvarmaya, sonra ağlamaya başlıyor. Ancak annesi, "*sana bir daha pazar yüzü göstermem*" tehditleri savurarak onu koparıp alıyor naylon küpelerden. Çocuğun bakışları yüreğimden bir şeyleri alıp götürüyor. Nemli bakışları... Kim bilir, belki de ne çocuk ne de annesi bir daha unutamayacaklar bu sahneyi.

Bir başka tezgah, senaryo aynı, oyuncular farklı. Satıcı bağıriyor avazı çıktığı kadar: "*Ne alırsan 1 milyon...*" Bir kadın yanaşiyor tezgaha. Tezgahtarın durmadan bağırmasına rağmen bayan birkaç ürünü alıp fiyatlarını birkaç kez soruyor: "*Peki bu kaç para?*" Adam dayanamayıp bağıriyor: "*Senin bir şey alacağın yok, bırak şunları.*" Kadın bırakıyor elindekileri "*alıcam yavrum, alıcam da...*" sözünü tamamlamadan bırakıp gidiyor. Elinde pazar arabası yok, birkaç poşet içerisinde birkaç öğünlük sebze var.

Bunları bazı arkadaşlarla paylaşmak istedim; çünkü onlar, çocuklarını bir şey isterler diye pazara bile götürüyorlarmış. Meğer bu dram yıllardır sürüyormuş da ben yeni izliyormuşum. Bu filmin oyuncuları, bu drama daha ne kadar devam ederler, bilmiyorum. Ancak bir şey anlaşılıyor ki, bu oyuncular yeni bir filmin stüdyosuna girmiş bulunuyorlar!

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

İzmir'den Leninist Bir İşçi

Kaybedecek Hiç Birşeyimiz Yok! İnsan Gibi Yaşamak İçin İnsanlığa Merhaba

İnsanlığı günden güne yıkıma götüren çürümüş sistem nereye baksan, nereye gitsen tüm pisliğiyle önümüze çıkıyor. Tüm dünyayı her gün biraz daha uçuruma götüren kan emiciler, kazandıkça hırslanıyorlar. Tek düşündükleri şey daha fazla kazanmak. Büyüklerin bir sözü vardır: "*Ölüme yakın karınca kanatlanırmış.*"

Bir fabrikada çalışıyorum. Benim çalıştığım bölümde 20'den fazla kadın işçi var. Hemen hemen hepimizde sağlık problemleri var. Sürekli bandın başından durmaktan bel ağrıları çekiyoruz. Ayaklarımız, bacaklarımız, her yerimiz tutuluyor. Üç kadın işçi guatr ameliyatı oldu, suların pisliğinden. Bir kadın işçi, 1 yıl içinde iki kez düşük yaptı ağır kaldırmaktan, dört kişide hem boyun hem bel fitiği var. Bazı kadın işçilerin bacaklarında varisler var.

Sabah 08.00'den akşam 17.30'a kadar, sağa-sola bakmadan, sürekli bantlardan işkence çekiyoruz. 09.30'da çay saati. 10 dakika tüm ihtiyaçlar karşılanıp çay içilecek. Yemek arası yarım saat, yine koşuşturmaca. Bir de 14.30'da çay molası. Geriye kalan sekiz buçuk saatte de aynı şekilde durup çalışacak, tabii mesai olmazsa. Fazla mesai yapılıncaya kadar karşılığı yok, "dinlendirme" diye bir şey var. Kan emici asalak patron ve uşakları bizleri istedikleri gibi sömürüyorlar. Hele çanak yalayıcılar sipariş geldiği zaman, "*fazla mesailerinizi almaya çalışacağız*" deyip bizleri çalıştırıyorlar. Tam siparişlerin hazırlandığı sırada ise, "*ücret yok herkes sırayla izin kullanacak*" diyorlar. Aşağılık uşak kendisi sene sonu nasıl olsa primini fazlasıyla alıyor. Bizler de kapının önünde kovulma korkusuyla hep susuyoruz. Yapılan tüm haksızlıkları bildiğimiz halde susuyoruz. Bildiğim bir şey daha var; "*aç köpek fırın delermiş*" Bütün fırınların inşası bize ait, her şeyi üretende bizleriz aç kalan yine bizler...

Tüm asalak patronlar şunu iyi bilsinler; her şeyi üreten bizler, bir gün üretimi durdurabiliriz, ama asalaklığa alışmış biri hiçbir şey yapamaz. İşçi kardeşim daha ne bekliyorsun? İnsan gibi yaşamak hepimizin hakkı. Bizi yaşamdan kovanlara hala neden bu fırsatı veriyoruz? Bir avuç asalağı neden sırtımızda taşıyoruz? Biz ezilenler çoğunluğuz, olup biten haksızlıkları göremeyecek kadar kör müyüz, korkak mıyız? Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok! İnsan gibi yaşamak için insanlığa merhaba...

İzmir'den Bir Kadın İşçi

AYIŞIĞI'NDA KONFERANS SARIGAZI'DE BASIN AÇIKLAMASI

2004-2005 faaliyet dönemini değerlendirmek, 2005-2006 faaliyet dönemine ilişkin önerileri ve kararları almak için, 19-22 Ağustos tarihlerinde İstanbul Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir araya geldik. İstanbul, Antep, İzmir Ayışığı'nın yanı sıra konferansımıza İkitelli Ekin Sanat Merkezi, Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi ve Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi de katıldı. Ayrıca Antakya'da açılması düşünülen Ayışığı şubesinin sorumlusu da aramızdaydı.

İzmir, Antep ve Hatay'dan yola çıkan Ekin-Sanat emekçilerimizi ağır layabilmek için Taksim Ayışığı hummalı bir çalışma içine girdi. Merkezi hazır hale getirildi. Bizi dört günlük yoğun bir tempo bekliyordu, bunun farkındaydık. Bu bilinçle işi ciddiye alarak, konferansımızın başarısı için elimizden geleni yaptık.

Aşağıda yayınlanacak olan konferans sonuç bildirgesine geçmeden önce, şu anda mühürlü bulunan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezinin basın açıklamasından söz etmek istiyoruz.

Konferansın üçüncü günü, sabahki oturumumuzu tamamladıktan sonra, saat 14.00'da yapılacak olan basın açıklamasına gidebilmek için, konferansa katılan tüm Ekin-Sanat emekçileriyle birlikte Sarıgazi'ye doğru yola çıktık. Ekin-Sanat Merkezi'nin önünde toplandıktan sonra önlüklerimizi giyerek Sarıgazi meydanına doğru sloganlar, alkışlar ve marşlar eşliğinde yürümeye başladık. Çevreden aldığımız olumlu tepkiler daha da coşkulandırdı hepimizi. Meydanda basın açıklamamızı okuduktan sonra, müzik grubumuz elemanlarımızın söylediği marşların yanında okunan şiirler ve dağıtılan bildirilerle basın açıklamamız son buldu.

Açıklama sonunda, yeniden toplu olarak merkezin önüne doğru marşlar, sloganlar, alkışlar eşliğinde yürüyüşe geçtik. "Kapımızı mühür vurulabilir ama sanatımıza, üretimlerimize asla mühür vuramazsınız" diyerek sokakta etkinliklerine devam eden Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi'nin her zaman yanında olacağız. Konferansımız bu doğrultuda bir kampanya örgütlenmesini karar altına almıştır. İki saat boyunca yapılan etkinliğin ardından, konferansımıza kaldığımız yerden devam etmek için toplu olarak Taksim'e döndük.

Ayışığı Sanat Merkezi

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

II. EKİN-SANAT KONFERANSI SONUÇ BİLDİRGESİ

19-22 Ağustos 2005

"Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla Kavgaya Yaşamın Her Anında" diyerek Boğaziçi Ekin Sanat Derneğinde (BESD) başladığımız 17 yıllık ekin-sanat yürüyüşümüzü Ayışığı Sanat Merkezi olarak sürdürüyoruz. İnsanlık tarihi boyunca yaratılan, işçilerin, emekçilerin kültürü ve sanatını araştırıyor, geliştiriyor, üretiyor ve yayıyoruz.

"Sanat Neden Gereklidir ve Toplumsal Mücadeledeki Yeri Nedir", "Sanatta Öz-Biçim Sorununa Nasıl Yaklaşmalıyız" ve "Biz Sanat Mücadelesinin Neresindeyiz" başlıklarından oluşan, bir yıllık faaliyet raporlarının sunulduğu, yeni döneme ilişkin önerilerin yapıldığı konferansımız, dört günlük yoğun tempunun ardından sona erdi.

Konferansımız, yenilerde kaybettiğimiz

Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri, aynı zamanda hepimizin yaşamında önemli bir yere sahip olan "Yarın Bizimdir Yoldaşlar" kitabının bilinmeyen yazarı, bizim Manuel Tiago olarak tanıdığımız Alvaro Cunhal şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinin sanat cephesinde yer almış Lorcaları-

mız, Nazım Hikmetlerimiz, Vaptsarovlarımız, Nerudalarımız, Aragonlarımız, Adnan Yücellerimiz, Ruhi Sularımız, Ahmed Ariflerimiz, Enver Gökçelerimiz, Pir Sultanlarımız, Mayakovskilerimiz, Gorkilerimiz, Ehrenburglarımız, Behrengilerimiz, Ay-sunlarımız, Sibellerimiz ve adını burada sayamayacağımız daha nice sanatçılarımız için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Konferansımız, "Sanat Neden Gereklidir" sorusuna bir soruyla karşılık vererek başlamayı uygun gördü. "Çağımız nasıl bir çağdır?" İçinden

geçmekte olduğumuz çağ, yeni bir topluma, sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya geçiş çağıdır. İnsanlık bu geçiş çağında, çürüyen ve yok olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı bir ayaklanış, kalkışma içinde... her şeyin metalaştırıldığı, alınıp-satılır hale geldiği, hatta bunun bir erdem gibi sunulduğu bir

dönemden geçiyoruz. Kapitalizmin ilk tarih sahnesine çıkmasıyla başlayan insanın kendi emeğine yabancılaşmasının bugün insanlığı hangi noktaya getirdiğini somut olarak yaşıyoruz. İnsanlar arası ilişkinin çıkar ilişkisine dönüştüğü, ilişkilerin burjuva sanatçılar tarafından estetize edilerek yeniden üretildiği, doğaya yabancılaşmanın insanın maddi koşullarını yani yaşam koşullarını yok edecek düzeye geldiği, bilimin bu yıkımın hizmetine sunulduğu yeni evrede konferansımız çeşitli açılımlar yaparak yeni döneme hazırlanmıştır.

II. Konferansımızın hazırlık çalışmalarının başlamasıyla, konferansa katılacak tüm kurumlarımızda ve çalışanlarımızda oluşan istek, coşku ve çaba başlı başına geliştirici bir etki yarattı. Konferans konularıyla ilgili olan konu başlıkları için hızla araştırmaya girildi. Bir yıllık faaliyet raporları hazırlandı ve yeni döneme ilişkin öneriler oluşturuldu. Bir yıl boyunca yaptığımız çalışmalara toplu bir bakış eksik yönlerimizi görmeyi berabere getirdi. Konferansa katılan çalışanlarımızın ufku bir önceki yıla göre daha genişlemişti.

Dünyadaki gelişmeler, politik süreç ve bize yüklediği sorumluluklar yıpratıcı bir çalışmayı zorunlu kıldığından, aramızda kuramadığımız yakın diyaloglar, bu dört gün içinde güçlendi daha da kalıcı ve köklü ilişkilere dönüştü. Yaratmaya çalıştığımız dünyanın değerlerini dört gün boyunca birlikte yaşamaya çalıştık. Tam bir disiplin ve düzen içerisinde geçen konferansımız bu anlamda da sınavını vermiştir. Konferans oturumları bittikten sonra yaptığımız sohbetler, sanatsal üretimlerimizin sunulması konferans kadar gelişimimize katkı sunmuştur.

Kapitalizmin çürüme ve asalaklaşmada ulaşmış olduğu yeni evre sürecinde sanatın nasıl bir çürümenin aracı haline getirildiği, insanlığın gelişimi önünde nasıl bir silaha dönüştürüldüğü hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortadadır. İnsanlığın yüreğinin kapitalizmin bencil, tüketici, yıkıcı değer yargılarıyla doldurularak ele geçirilmesinin önüne geçmede sanata büyük görevler düşmektedir. Bu belirleme doğrultusunda konferansımız atölyelerinin önüne somut görevler koymuştur. Varolan atölyelerimizin üretime dönük çalışmaları hızlandırması ve bu çalışmalarımızın sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre belirlenmesi kararı alınmıştır. Yeni toplumun yeni insanının yaratılmasında ihtiyaç duyduğumuz silahı, yapacağımız sanatsal üretimler bize kazandıracaktır.

Sanat Merkezleri, bir yıllık çalışmalarını sergilediler

Bu kapsamda, müzik grubumuz Emeğe Ezgi'nin önüne, bir yıl gibi kısa bir sürede elde ettiği başarıyı geliştirmesi, sürekli hale getirmesi ve grup olarak yetkinleşmesi görev olarak konulmuştur. Gelişmenin somutlaşacağı bir albüm çalışması Emeğe Ezgi'den beklenendir.

Tiyatro atölyelerimizin, bir yandan atölye eğitim çalışmalarını yaparken, aynı zamanda, somut bir oyun belirleyerek bu oyunu ulaşabileceğimiz her alana taşınması gerekmektedir. Oyun yazımı konusunda ekipler oluşturması ve sokak tiyatrosunun bir birim olarak atölye bünyesinde oluşturulması, yönünde görüş birliğine varıldı.

"Sosyalizm büyük bir eserdir, bu da onun ÖNSÖZ'üdür" anlayışla yola çıkan kitap dizimiz ÖNSÖZ'ü daha geniş kesimlere ulaştırmak tüm alanların, ama öncelikle ekin-sanat faaliyeti yürütenlerin görevidir. Dergimizin yakın hedefi bu güne kadar getirdiğimiz birikimlerimizin toplamak, geleceğe aktarmak, ekin-sanat alanındaki teorik-pratik alana öncülük etmek, ışık tutmak, geleceğin kültürüne katkıda bulunmaktır.

Ayrıca üç ayda bir çıkan ÖNSÖZ'ün günlük gelişmeleri yakalamada yeterli olmayacağı düşüncesinden yola çıkarak, etkinlik haberlerimizin yer aldığı, güncel gelişmelere cevap olabilecek ekin-sanat bülteninin tüm şubelerimiz tarafından çıkarılması,

Yeni İnsan Atölyesi oluşturularak, kapitalizmin yarattığı yabancılaşmanın üzerine gitmek, bunun için sorgulayıcı, değiştirici gücüne başvurarak eğitim süreci başlatmak,

Çağımızın iletişim aracı olan, aramızdaki uzaklıkları yakın eden internetin daha aktif bir şekilde kullanılması, bunun için bir birimin oluşturulması,

Uluslararası ilişkilerin geliştirilmesi amacıyla, uluslararası alanda faaliyetler ör-

gütlemek, varolan sanat kurumları ve sanatçılarıyla bağlantılar kurmak,

Sinema, fotoğraf, felsefe, resim, heykel, karikatür gibi sanatın diğer alanlarında bir an önce çalışmaların başlatılması kararları alınmıştır.

Biz devrimci sanat emekçilerinin tüm bu görevlerin üstesinden gelebilmek için çok yönlü gelişimi bir zorunluluktur. Konferansımız bu eksikliği tespit ederek, önüne kadroların kültürel, felsefi ve sanatsal yönden gelişimini birincil görev olarak koymuştur. Marx'ın dediği gibi "Sanattan zevk almak istiyorsak sanat bilgisine sahip olmamız gerekir". Biz de ekliyoruz, sanat alanında mücadele etmek, bu alanı örgüt-

lemek ve toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla üretimler yapabilmek için sanat bilgisine sahip olmamız bir zorunluluktur. Bu zorunluluk gereği sanat tarihi ile ilgili araştırma yapmak tüm çalışanlarımızın önüne görev olarak konuldu.

2005-2006 yılına dönük olarak belirlenen faaliyet önerileriyle bir yıllık çalışma programı oluşturuldu. Bu program doğrultusunda her birimizin görevleri belirlendi. Bu doğrultuda,

Klasik Rus Edebiyatı temel alınarak, Ekin Devrimi ve sanat araştırmalarının yapılması, panel, söyleşi gibi etkinliklerin düzenlenmesi,

Toplumun en dinamik kesimi olan gençliğin, bugün içinde bulunduğu apolitikleşme, çürüme ve yozlaşma, bunun nedenleri ve nasıl aşılacağı konusunda çalışmalar yapmak, devrimci öğrenci gençliğin mücadele tarihi ve sorunları üzerine durma,

Kavgamızın şairi, Komünist Nazım Hikmet'le ilgili panel, söyleşi, şiir dinletileri düzenlemek, sanat anlayışı üzerine araştırmalar yapmak,

İnsanlığın geleceğe doğru yaptığı yürüyüşe sanatıyla katılan devrimci sanatçılarımızın araştırılması, onlarla ilgili etkinliklerin düzenlenmesi,

Epik Tiyatro ve Bertolt Brecht hakkında araştırmaların yanında somut üretimlerin yapılması,

Edebiyat günleri düzenleyerek, özellikle Türk Edebiyatı ve Kürt Edebiyatı üzerine araştırmalar yapmak,

Tarihsel dönüşüme katkısı olmuş, bilim insanlarımızın hayatları, düşünceleri ve buluşlarıyla ilgili çalışmalar yapılması,

Birçok sanatçı dostumuzun katledildiği 2 Temmuz katliamı ile ilgili anma etkinlikleri düzenlemek bir yıllık faaliyet önerileri olarak sunulmuştur.

Düzenlediğimiz I. Konferansta gündemimiz şu başlıklardan oluşmaktaydı, "Kültür-Sanata Kısa Bakış", "Kültür-Sanatın Mücadeledeki Yeri", "Temel Amaçlarımız ve Bizim Yerimiz", "16 Yıllık Ekin-Sanat Mücadelemiz"... Konferansımız önüne önemli hedefler koymuştu. ABD emperyalizminin her türden saldırılarına inatla direnen Küba halkının bu onurlu direnişine destek vermek amacıyla Küba Dostluk Günlerinin düzenlenmesi aldığımız kararlar arasındaydı. Bu karar doğrultusunda, İstanbul, İzmir ve Antep'te Küba Dostluk Günleri düzenledik. Küba'nın dalgalandırdığı sosyalizm bayrağını, biz de buradan selamladık.

Bir diğer kararımız, Denizlerin kitlesel sahiplenilmesini sağlamak amacıyla, Harbiye Açık hava Tiyatrosu'nda anma etkinliği düzenlemektir. Bu amaca ulaşabilmek için çok yoğun bir çalışma temposuyla hareket ettik.

Denizler artık onların gerçek savunucularının ellerinde bayraklaştırılmıştı. Antep ve İstanbul'da gerçekleştirilen Denizleri Anma Etkinlikleri

başarıyla gerçekleştirildi.

Genel olarak I. Konferanstan II. Konferansa gelene kadar geçen sürece baktığımızda somut hedeflerimiz doğrultusunda başarı elde edilmiş ama kalıcı sanatsal üretimler yaratmada henüz yolun başında olduğumuz görülmüştür. Ayrıca, Sarıgazi emekçi halklarıyla kültürel sanatsal üretimler yapabilmek amacıyla açılan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi, daha yolun başındayken mühürlenmiş ve çalışmaları engellenmiştir. Konferansımız Ekin-Sanat Merkezi'yle dayanışmayı, önüne görev olarak koymuş, bu amaç doğrultusunda kampanya örgütlemeyi karar altına almıştır.

Konferansımız, "Denizlerin Halkı Denizleri Anlatıyor" başlığı altında Denizler için yapılacak anma etkinliklerinin gelenekselleştirilerek her yıl yapılmasını karar altına almıştır. Bu amaç doğrultusunda İzmir, Antep ve İstanbul'a görev vermiştir.

Küba Dostluk Günü adı altında yaptığımız etkinliklerin, bu faaliyet döneminde de devam ettirilmesi ve Küba ile gerçek anlamda ilişkilerin kurulması için çalışılması, enternasyonal ilişkilerin geliştirilmesi, Kübalı sanatçılarla bağlantı kurulması görev olarak belirlenmiştir.

Son olarak, Konferansımız, III. Konferansın tarihi olarak Temmuz'un üçüncü haftasını belirlemiştir. Yine dört gün olacak konferans, bu kez aydın, sanatçı dostlarımızın da katılımıyla örgütlenecektir. İlk iki gün iç değerlendirmelerimiz ayrılacak, son iki gün ise kapitalizmin yarattığı yabancılaşmanın sanat alanına ve üretime yansımaları sanatçı ve aydın dostlarımızla birlikte tartışılacaktır.

"Ön Söz"
Ayışığı
Kitap
Dizisi
yeni sayısı
ÇIKIYOR

MÜCADELE BİRLİĞİ
FABRİKALAR TARKALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEYİ İMEĞİN OLACAK

Ölüm Orucu Sürüvori

Mücadele Birliği Sitesi
www.mucadelebirligi.com
adresinde yeniden açılmıştır

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

16. MÜCADELE YILINDA PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME

Türkiye ve Kürdistan'da gelmekte olan bir devrimin ayak sesleri duyuluyor. Bir devrimin öngününde olduğumuzun bütün belirtileri karşımızda duruyor.

Burjuva sınıfın ve emperyalistlerin telaşı, korkusu boşuna değil. Emekçi sınıflara, Kürt halkına kin ve nefretle yaklaşmalar, onları en küçük fırsatta aşağılamaları boşuna değil.

Bir devrimden, bütün halkların katılacağı bir halk devriminden korkuyorlar. Kapitalizmin çelişkilerinin, bunalımlarının, hareket yasalarının iki ülkenin halklarını bağımsız tarihi eylemlerine iterek, politik yaşama uyandırarak hazırladığı, itki verdiği bir devrimden korkuyorlar.

Son ayların baş döndürücü hızla ortaya çıkan gelişmeleri şu gerçeği bir kez daha kanıtladı: Tekelci burjuva sınıf ve emperyalistler, tarihte egemenlikleri tehlikeye düşen bütün sömürücü sınıflar gibi davranıyorlar. Devrimin ayak sesleri duyulduca burjuva sınıf baskı, terör ve şiddet politikasına daha çok sanıyor.

Ancak sonuç beklediğinin tam tersi oluyor. Yaşamsal özemleri, istekleri, beklentileri için harekete geçen yığınlar her baskı ve şiddet girişimine daha bir kararlılıkla yanıt veriyorlar. Burjuvazinin baskı ve terörü, iki ülke halklarının devrimci girişimlerini hızlandıran bir rol oynamaya başlamıştır.

Tekelci burjuva sınıf, emperyalistlerin desteğini arkasına alarak, iki ülke halklarının devrimci girişimlerini ezmek için bütün güç ve olanaklarını harekete geçirmiştir.

Buna karşılık Türkiye'nin sömürülen, ezilen, yaşamdan kovulan bütün sınıflar toplumsal kurtuluşları için; Kürt halkı özgürlük hakkı ve sınıfsal kurtuluş için ayağa kalkmış durumdalar.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist işte bu tarihsel ve toplumsal koşullarda 16. mücadele yılına giriyor.

YENİ VE AĞIR GÖREVLER

Bir devrimin nesnel koşullar tarafından hazırlanmış olması zafer için temel koşuldur ama yeterli koşul değildir. Zafer için nesnel koşulların ve kitlelerin devrimci atılımının yanı sıra devrimci komünist partinin de ideolojik, politik, maddi ve teknik bakımdan hazır; yığınlarla geniş, sıkı ve sağlam bağlarla sahip; kadrolarının her bakımdan yetkin ve onanmış; parti sloganlarının hareket halinde kitleler tarafından biliniyor ve benimseniyor olması yani partinin politik etkisi altına girmiş olmaları lazım.

TKEP/Leninist, 16. savaş yılına tarihin ve dönemin kendisinden çok şey istediği, çok şey beklediği koşullarda giriyor. Partinin bütün kadroları, bütün militanları, bütün sempatanları ve taraftarları tarihin omuzlarına yıktığı bu ağır ama bir o kadar da onurlu görev ve sorumlulukların altından kalkmak için şimdi on kat, yüz kat artmış enerjiyle çalışmak; dur durak bilmeden mücadelenin her alanına, hareket halindeki bütün yığınlara Partiyi, Partinin slogan, politika ve programını götürmek zorundalar.

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Partiyi, devrimi gerçekleştirecek kitlelerin bilincinde ve yüreğinde öncü konumuna yükseltmenin birinci koşulu böyle bir pratik faaliyet yürütmektir. Kadroların, militanların, taraftar ve sempatanların yeni şian "Parti Bayrağı, Parti sloganları her yere, her eyleme!" olmalıdır.

Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz. Kürt ulusu özgürlük hakkını elde etmeden proletarya yaklaşan devrimde zafer yüzü göremez. Türk burjuvazisi Kürdistan'ın ilhakından, Kürt ulusunun kölelik altında tutulmasından sadece maddi bir zenginlik değil, Türkiye halkları üzerindeki egemenliğini sürdürmek için moral bir güç de elde ediyor. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını elde etmesi Türk burjuvazisinin en önemli egemenlik dayanaklarından birini yıkacaktır. Tam da bu nedenle, Türkiye proletaryası, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için kararlı ve tutarlı bir mücadele yürütmelidir. Türkiye proletaryasını bu devrimci enternasyonal bilinçle eğitmek devrimin zaferi için kaçınılmaz bir koşuldur. Partinin bütün militanları bu görevi yerine getirmek için yüksek bir devrimci enternasyonal bilinç ve ruhla ise sanmalıdır.

Devrimi örgütlemek, Türkiye ve Kürdistan halklarını yaklaşan devrime çok yönlü hazırlamak günümüzün en acil ve ağır görevidir. 16. savaş yılına giren TKEP/Leninist bu ağır görevin üzerine düşen kısmını yerine getirmek kararlılığındadır. TKEP/Leninist, devrimci güçlerin bir halk cephesi çatısı altında birliğinin sağlanmasına bu devrimci sorumlulukla yaklaşmaktadır. Zengin bir pratik-politik birliğe sahip olan Partimiz devrim güçlerinin birliğini sağlayacak halk cephesinin örülmesi için var gücüyle çalışacaktır.

Devrimler halkların bayramı ise devrimci komünist partilerin de bayram, fakat aynı zamanda sınav dönemleridir. Geride bıraktığı 15 savaş yılında iç savaşın ateşi içinde pek çok yönden ve her alanda sınavlanan Partimiz bütün bu sınavlardan başarıyla, çelikleşerek çıkmıştır. Şimdi, tarihin önüne çıkardığı bu sınavdan proletaryanın ve devrimin teorik-pratik önderi olduğunu göstererek çıkacaktır.

**PARTİ BAYRAĞI HER YERE HER EYLEME!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!**

**Türkiye Komünist Emek Partisi/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ**

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşın bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz